

19

MAGYAR NŐK LAPJA

II. EVFOLYAM 28. SZAM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1940 OKT. 1.

FOTO: TÓTH MARGIT, IV. PETŐFI SÁNDOR-U. 2.

Dr. Napholcz József m. kir. főorvos és neje sz. Napholcz Éva Boriska, Soroksár

Mélyen tisztelt Előfizetőink!

A MAGYAR NŐK LAPJA 1941. évi meglepetése ez a legfinomabb svájci ekrűszínű tüll-díszterítő, melyet több gyönyörű, hímezett virágszokor díszít.

Azokban a napokban terveztük, amikor felszabadult erdélyi testvéreink szíve szabadon és boldogan örvendezve simult a hazaváró magyar szívekhez.

Ennek a lángoló magyar ünnepnek az emlékére minden eddigi ajándékunkat felülmúló és anyagi erőnket meghaladó áldozattal adjuk lapunk hűségese előfizetőinek ezt a nagyon értékes és szép ajándékot, amely minden otthonnak imponáló díszje lesz.

A mai viszonyok között, amikor a kitűnő márkás anyagok ára többszörösére emelkedett, a legtöbbet nyújtjuk, hogy ebben a boldogabb évben szeretetükhöz és mindannyiunk lelkét átható örömhöz méltóan megköszönjük lapunk iránti ragaszkodásukat.

A svájci gyártmányú tüllterítő (melyet azért hangsúlyozunk ki, mert a svájci gyártmány mosásban nem ugrik össze és nem kell attól félni, hogy a hímmessel járó munka kárbevész) mérete 75×75 cm és előnyomtatva, 5 motring gyapjúfonállal adjuk kedves előfizetőinknek.

A minta színezése a következő: a pipacsok három árnyalatú piros, búzavirágok két kék, a margaréták két sárga, a harangvirágok két lila, a búzakalászkok világos bronz, a levelek két zöld gyapjúfonállal hímezve készítenődök. A terítő szélét 8 cm széles kész selymrojt fejezi be.

Ezen előnyomtatott tüllterítő-ajándékunkhoz 5 motring gyapjúfonalat is adunk és kivétel nélkül részesítjük benne összes kedves előfizetőinket.

1. Azoknak az előfizetőinknek, akik 1941. évre szóló egész évi előfizetési díjat (24 pengőt) egyösszegben beküldik: az ismertetett ajándékunkat azonnal megküldjük. Ezenfölül még két értékes könyvajándékot is küldünk.

2. A félévenként (12 pengőt) fizető előfizetőink az 1941. első félévi előfizetési díj beküldésekor két értékes könyvet, a második félévi összeg befizetése után pedig a tüllterítőt kapják ajándékul.

3. A negyedévenként (6 pengőt) fizető előfizetőink 1941 januártól a negyedévi előfizetési díj befizetésekor egy-egy értékes könyvajándékban részesülnek. A második félévben könyv helyett kérhetik a terítőt, melyet a második félévi (12 pengő) befizetése után küldünk meg. A második félévben könyvajándékra nem tarthatnak igényt.

4. A havonta (2 pengőt) fizető előfizetőink az 1941. év folyamán 2 szép könyv, vagy a fenti tüllterítő ajándékban részesülnek. Aki a két könyvajándékot választja, az egyik könyvet már a július havi előfizetési díj beküldésekor (az első félév leteltekor) megkapja. A második könyvajándékunkban az év végén, a december havi előfizetési díj beküldése alkalmával részesül. A havonkénti előfizetőink ha nem könyvet választanak, úgy az év végén, az egész évi (P 24.—) előfizetési díj befizetésekor kapják meg a tüllterítőajándékunkat.

Kérjük kedves Előfizetőinket, fogadják szeretettel a MAGYAR NŐK LAPJA nagy áldozatát és szeretetét tolmácsoló ajándékát

MAGYAR NŐK LAPJA

II. EVFOLYAM 28. SZÁM

BUDAPEST, 1940 OKTÓBER 1

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk számla: 20.334. Előfizetési ár: Magyarország egész évre egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 P, Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olasz-

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

országban: egész évre 30 P, félévre 15 P, negyedévre 7.50 P. Szlovákiában: egész évre 180 Ks., félévre 90 Ks., negyedévre 50 Ks. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

Családi szocializmust

Irta Papp Jenő

A megnagyobbodott Magyarországon most már remélhetőleg bátrabban és eredményesebben nyulhatunk a magyar családi élet felvirágoztatásához. Cél: a sok egészséges gyerek. Cél: a vezető középosztály anyagi, megélhetési, érvényesülési és nevelési gondjainak minimumra való csökkentése. A cél: pályák kinyitása a becsületes népi otthonok fiai előtt, a nádfedeles házak kiváló képességű és friss energiájú gyermekeinek beeresztése a magasabb színvonalakba. Nézzenek a térképekre: óriási üres területek ásitának ember nélkül. Nézzenek a végelbánás alá vont nagybirtokokra, a tízezer holdakra, a pusztaságokra és hitbizományokra: minden hold föld, minden barázda ember után kiált. Kérdezzék meg a statisztikusokat, hogy kell-e még szerintük kitűnően képzett és szakértő ember a kereskedelembe, a gazdaságokba, a közhivatalokba? Nem vitás, hogy a magyar anyáknak arra a kérdésére mit felelne a honvédelmi miniszter, hogy kell-e neki még katona? Fél Erdélyben üresen maradtak a hivatali asztalok. Hát a Kárpátalján mi a helyzet? ... Pest vármegye alispánja nyíltan panaszkodik, hogy nincs utánpótlás a körjegyzői karban. Vagy mit felelne az ipar, a bányászat, az erdőkitermelés, a fuvarozás, ha megkérdeznék, hogy szükségük van-e még emberre? ... Elképzelhetetlen időben kellene szaporodnunk, hogy ellássuk a már felmerült feladatokat és felkészüljünk a még hátralévő még nagyobb feladatokra. Nem én, hanem Pétain marsall, a franciák jelenlegi államfője állapította meg, hogy a gazdag és hatalmas Franciaország végzetes összeroppanásának két oka volt:

«kevés volt a francia gyerek és sok volt a felnőttek élvezet- és gyönyörhajhászata».

A magyar nőknél és magyar anyáknál keresztül kérek fel innen minden szavazati joggal rendelkező úri hölgyet, kicsit és nagyot, szegényt és gazdagot: vessék rá magukat a törvényhozókra és követeljék tőlük a teljes és gyakorlati családi szocializmust, a fenti célok elérése érdekében. Lépjenek ki az igazi magyar asszonyok olyan egyletekből, szövetségekből és alakulatokból, amelyek csak langyosan teáznak és személyi kultuszt üznek. Vegyék a magyar anyák kezükbe a nemzet szaporodásának és megnövekedésének szent ügyét, reálisan és lelkesen. Nem a bér, nem a sztrájkjog, nem az osztályérdék való a mai szocializmus központjába, hanem a család, ez a szent forrás, amelyből valamennyien megújodunk, megsokszorozódunk és felemelkedünk. Azt mutassák ki a szónokok, statisztikusok és politikai írók, hogy miből él ma a család, hogy küzd az apa, mennyi barbár és brutális cselédmunkát végez el a gyerekek anyja, a középosztály úrnője. Tudjuk meg végre, őszintén és álszemérem nélkül, hogy mire telik a fixumból s mire nem. Mi az álom a mai becsületes családokban és mi a valóság. Ha a nőegyletek nekilátnak, könnyűszerrel kimutathatják, hogy milyen sok még ma is a személszűrő egyéni élvezet, a «főúri» pezsgőzés, a bárbotrány, a kártyacsata, a söröző és a fényűző szalonok felesleges fosztogatása és divatdiktatúrája. Az anyáknak, a gyermekes anyáknak nagy lesz a szavuk, nyomás és messzehangzó, úgyhogy nekik nyomban elhiszik: mindegyre nincs szükség az új Magyarországon, ha-

nem gyereke, gyereke és harmadszor is: gyereke van szükség, százezrekre és milliókra, hogy a nemzet teljesíteni tudja minden téren a maga nagyszerű hivatását. Be kell népesíteni Besztercenaszódtól a bihari érchegységig a pusztas hegyvidékeket, az íróasztalokat, az elárult boltpultokat, a hadsereg sarzsíjait s a Duna—Tiszaközé, meg a Dunántúl egyikék birodalmait. A felszabadult területeken mindenütt pótolni kell a kiirtott magyarságot.

Miből?

Erre a célra nem elég a házasságok elősegítésének lagymatag próbálgatása. Nem látjuk sem a középosztály igényeinek fokozását, sem e fokozás mögött a család igényeinek alapos ellátását. A több szórakozás, a több könyv, több zene, több kultúra csak akkor léphet fel jogosan, ha ennek a fellépésnek lerakjuk szilárd alapjait a családi szocializmusban, émelegyőségektől mentesen, álszemérmektől megtisztítva és a nemzet szent ügyére vetett tekintettel, amelyet az akarat fűt, a magyar anyák és magyar nők eddig is az egetek vívó akarata. Vessük le az eddigi meddő, teázó, szavaló, tanácskozó és csak egy helyben topogó női egyleti kereteket és vegyük elő a reális nemzeti célokat, a szaporodás előmozdítását, a feleségek vállán súlyosodó sok gondot és munkát, az anyák feladatait, a gyermekneveltetést, a férjhezmenést, a lányok és fiúk jövőjét s a magyarság nagyságát és hatalmát szolgáló célt: a családi szocializmust. És kényszerítsük az asszonyokon keresztül a közélet döntő tényezőit, hogy a magyar élet megújodását tereljék ebbe az egészséges irányba. Ezért érdemes harcolni — mélyen tisztelt Hölgyeim!

ASSZONYOK A FESTŐMŰVÉSZEK ÉLETÉBEN

Markó Károly családot alapít

Irta Nagy Méda

Rozsnyó közelébe, Esterházy gróf uradalmába, fiatal mérnök került. A rozsnói lányos mamák kíváncsian és érdeklődéssel várták a fiatal mérnök bemutatkozását, de az egyre késétt. Nem jelent meg a maifalison, a kocintgató cimborák közé sem ült be és egyetlen lányt sem kísért végig a városban. Iszván napján aztán vallatóra fogták az uradalmi tisztartót:

— Miféle embert fogadott meg a gróf úr?

— Már hogy milyent?... Furcsát. Ahogyan elvégzi a dolgát, fut ki az erdőbe, ott rajzol meg pingál minden szabad idejében.

— Biztos, valami szép lány is segít neki? — Annak?... — mondta megvetően a tisztartó, — no ugyan, rá se néz az asszonyszemélyre, csak fákat füst meg levegőket.

— Hát különös ember lehet, — mondták a számító mamák csalódva — ahelyett, hogy vizitekre járna, ahol szép lányok között forgalodhatnék, inkább az erdőn kóricál. Ugyan mit láthat azokon a fákon? A fa csak fa, aztán mindegyik egyforma...

De a fiatal mérnök nem tudta, hogy hogyan gondolkoznak róla bent a városban, mert ha igen, gúnyos nevetése biztos a városig hallatszott volna. Még hogy a fa mind egyforma? Növésük, hajlásuk, barnán bársonyos törzsük, sőt még a leveleik zöldje is ezerféle. Hiszen minden fának egyénisége van, egyi.áshoz tartozásuk pedig a legvarázsosebb tájat adja, amit csak elképzelni lehet. Amikor kint járkál az erdőn, olyan, mintha templomban volna, égtelű nyúló törzsük a legszebben épített dómmal vetekszik és leveleik zúgása pedig az orgonabúgásra emlékeztet. Sehol a világon nagyobb nyugalmat, békét és több szépséget nem lehet találni, mint az erdőben. Hát érdemes volna elcserelni azzal az emberi társasággal, amely legföljebb a megszólás művészetét ismeri?... A multkor is azt olvasta a «Tudományos Gyűjtemény»-ben, hogy «a művészek a közönség között minden becsület nélkül élnek a magyar hazában s valóságos mesterembereknek tartatnak némelyek által!» Már pedig ő nem fogja lenézni magát a rozsnói úritársaság által, csak azért, mert az Isten olyan látó szemmel és olyan rajongó szívvel áldotta meg.

Álmai nem teljesedhettek. Apja nem engedte sem katonának, sem festőnek, a száraz matematikai tudományok pályáját kellett elvállalnia. Hát jó, legyen apjának igaza, ő megteszi a kötelességét, de a szabad idejében mégis csak meg fogja mutatni, hogy a magyar között is van olyan művész, mint bármelyik külszországban. De itthon nem törődnek semmit sem a művészettel, néhány főúr kivételével és vannak folyóiratok, amelyek neveléses módon meg is támadják azt, aki valamit mer tenni a művészet érdekében: «Vaijon szükséges-e, hogy egy nemzet (már mint pl. a dicső magyar nemzet) a képzés és rajzolatok előmozdítása által pallérozódjon?» — teszik föl a kérdést, amelyen netvetni kellene, olyan ostoba és kicsinyes, ha nem fáina olyan nagyon és égetően.

A nap betáncolt a levelek között és aranyfényekkel játszott a keskeny erdei

csapáson. A fiatal mérnök ragyogó szemmel itta a színek és vonalak meleg harmóniáját és amikor kiért egy fűvel benőtt tisztásra, ledobta válláról táskáját és mellé térdelt, hogy kiszíedje festőszerszámait. A tisztás másik oldaláról a magas fű közül egy leány ugrott fel hirtelen és ijedt arccal kereste az útát, amerre menekülhetne. Mögötte sűrű és mély árnyékú fák húztak kört, előtte az ösvényt a férfi tartaka. Markó csodálattal fejejtette szemét a lányon, majd hirtelen rákiáltott:

— Kérem, maradjon így! Igérem, semmi bántódása nem lesz, csak le akarom festeni, így, ebben a különös háttérben. Kérem, kérem ne féljen, tegye meg a kedvemért, hogy néhány pillanatra így maradjon, — kérlete a férfi és gyors vonásokkal már vázolta is a leányt evvel a menekülő, ijedt mozdulattal.

A leány a váratlan parancsszavak hatása alatt, amelyben ugyan több volt a kérése, mint a parancs, mozdulatlanul állva maradt. Markó sietve dolgozott, váltotta az ecseteket, néha biztatóan ránevetett a leányra és felé kiáltotta:

— Csak néhány percig ne fusson meg el előlem!

Amikor elkészült, intett a leánynak, hogy nézze meg a festményt. A leány kíváncsian hajolt a kép fölé és fölkiáltott:

— De hiszen ez nem én vagyok! Ez olyan, mint egy tündér.

— Tévedl! Ez maga! Az erdei tündér, akivel én ilyen csodálatos módon összetalálkoztam. Csak a ruhája tündéri, de egyébként egészen maga.

A leány kétkedően és csodálkozva ingatta a fejét:

— Én nem vagyok ilyen szép!

— Sokkal szebb, — mondta a férfi áhítattal és néhány ecsetvonással közelebb hozta a fákat, a kilombosodó ágakat a leány fölé dobta és a táj szinte élni kezdett a háttér rejtekében.

A fiatal mérnök kocsija ezentúl gyarkarban koptatta a rozsnói utcákat. Bár az úritársaság sehogyan sem volt megelégedve, hogy a jó családból származó és jó állású mérnök egy olyan egyszerű leány után vetette magát, mint a dobsi-

nai születésű Nikász Stempel Katalin, akinek különös szépségén kívül semmije sem volt. Amikor a család megtudta Markó választását, hirtelen beleegyeztek abba, hogy otthagya állását és fölmenjen Pestre, ahol a rokon Toldy Ferenc írói társaságában megismerkedett olyanokkal, akik nemcsak tehetségét ismerték el és megvásárolták képeit, hanem arra is módot adtak, hogy Bécsbe mehessen és ott tovább tanulhasson.

Alighogy Bécsben megtelepedett — és látta, hogy tehetségét elismerik és megnyílt az az út számára, amelyről egész életében álmodozott, titokban visszautazott Rozsnyóra, Katalinhoz:

— Itthon nem tudunk megesküdni, mert opám nem enged, de Bécsben feleségül veszek. Eljössz velem? Bízol bennem?

— Szeretlek, — volt az egyszerű asszonyi válasz, — kitarok melletted jobban, rosszban, — tette hozzá Katalin, mintha máris esküdött volna.

És amit a fiatal, szép leány megfogadott, azt állta is. Még hosszú ideig megesküdni sem tudtak, amikor pedig az otthoni pártfogók rájöttek, hogy beleegyezésük nélkül Markó családot alapított, megvonták tőle a segélyt, amelyre pedig az életét építette. A tájképfestő Markó arcképeket és miniatúrákat festett, hogy megéljén tudjanak. Az egymástán született gyermekeknek sokszor még kenyérlevest sem tudott adni.

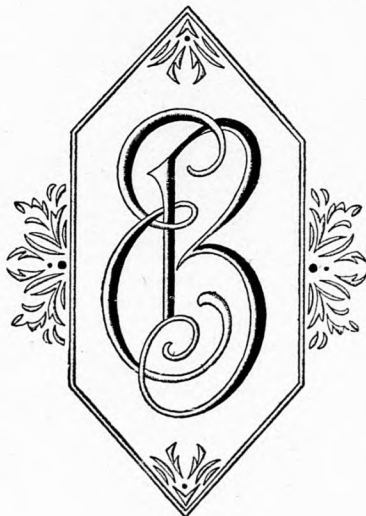
Vége meghívást kapott Rómába. Csaldját egyelőre Bécsben hagyta, ekkor már hét gyermekről kellett gondoskodnia, ő maga pedig elutazott tele reményvel. Az olasz táj kék ege, napfénye, harsogó színei egyszerre világosabbá és szebbé varázsolták képeit, úgy, hogy egyetlen csapással a legkedveltebb festővé vált, akinek képeiért valóságos versenyzetek. Most már meacérezett a siker, nemcsak elismertetésben, hanem anyagi javakban is. Csaldája utána költözött. Most már igazán gond nélkül élhetnének, hogy még sem így van, azt Markó különös jószíve okozza. Sohasem felejtte el a bécsi nyomorúságos napokat, amíg neki van, nem tudja megtagadni másoktól a segítségét. Szegényebb tanítványait élelemmel, festőszerekkel látja el és a hét gyermek mellé még draványokat is odafogad a házához, titokban katonákat vált ki, kórházakra, jótékony intézetekre ezeket költ és hogy máson segítsen, sokszor súlyos kötelezettségeket is vállal magára. Felesége sohasem tett ezért szemrehányást.

Hosszú távollét után 1853-ban látogat először és utoljára haza, Magyarországra. Már Bécsben nagy ünnepekkel fogadják és a bécsi művészek úgy üdvözlék őt, mint «földit». De ő a megzavarodott szónokot szeliden, de határozottan helyreigazítja:

— Én Magyarorszag szülőtte vagyok és halálomig magyarnak vallom magam.

Itthon is alig akar vége szakadni az ünnepeletetésnek, amely mély örömmel tölti el, hiszen az egész világ ünnepeletése között mégis csak az a legdrágább, amellyel a saját nemzete hódol kiváló fiának. Császár Ferenc még verssel is köszönti:

A nagy világé lettél ecsetteddel,
De a miénk nagy lelked — és szíveddel
És a babér, mely éke homlokodnak:
Örök sugárú fényt kölcsönöz a honnak.

JÁNOSKA

Jánoska nem született selyemben és bársonyban; mosónő volt az anyja és kocsis volt az apja. Látszatra nagyon szegény volt, nem volt semmiféle kincse, csak a szíve volt aranyból s ezért gazdagabb volt mindenkinél. De bizony az arany nehéz és Jánoska sokszor érezte, hogy nehéz a szíve. Napközben dolgozni mentek a szülei s ő egyedül maradt otthon a füledt, sőtét kis szobában és ha unatkozott, vagy éhes volt, sírt. A éhséget megszokta, mert nem tudta, milyen az, ha valaki jóllakik, de a verés fáj neki, mert nem bántott soha senkit és nem csinált semmi rosszat. Legfölből a szöges-ládát vette elő és jászott a szögekkel: a nagy kampós-szög volt a király, a kisebb szögek a katonák. Mily boldogan játszott velük! De este hazajött az apja, meglátta a padlóra szórt szögeket és megverte Jánoskát.

Mikor Jánoska már nagyobbacska volt, egyszer így szólt az apja az anyjához:

— Itt az ideje, hogy a gyerek dolgozzék, hiszen már hatéves is elmúlt. Csak eszi a sok kenyeret, a kenyérhez pedig pénz kell. Munkára kell fogni, hogy ne legyen terhünkre.

— Hiszen még olyan gyöngye, — mondta az anya s a szemébe könny szökött, mert szerette kisfiát.

Jánoska először nagyon megijedt, de mikor meglátta édesanyja szemében a könnyeket, legyőzte ijedségét, hogy megvizsgálja. Bátoran felelte:

— Dolgozni fogok, apám!

Pedig Jánoska vézna volt, vékony kis ujjával alig tudott eltérni egy gyufaszálat és birkóznia kellett a kilinccsel, hogy lenyomja.

— Hát gondolkozzunk csak: — folytatta az apa — milyen munka volna a legmegfelelőbb.

Az anya közbeszólt:

— Bizzuk rá a dolgot, szegényke, had válasszon ő maga.

— Ostobaság! Mit érsz vele, ha azt mondja, hogy lovasrendőr akar lenni.

— Engedd meg, hogy megpróbáljuk...

Az apa ráhagyta:

— Nem bánom. Hát lássuk csak, ki vele, mihez volna kedved?

És Jánoska gondolkozni kezdett. Nagy gyerekfeje előrebukott, mert olyan nehéz volt a gondolatoktól, hogy lehúzza vézna kis nyakát.

Az apa türelmét vesztette:

— Egy, kettő, nyögj ki már!

És hirtelen világosság támadt Jánoska agyában. Látott egyszer az utcán egy suhancot, aki léggömböket árult, szép színes gömböket, melyeken mosolygott a napfény. Kész volt a válasszal:

— Apám! léggömböket szeretnék árulni.

— Szamárság! — mondta az apa, de aztán gondolkozni kezdett: — nem is olyan szamárság: a dolog egész jövedelmező lehet. De az anya féltette kis fiát:

— Ó, dehogyan, ez nem Jánoskának való, — mondta gyorsan: — hogy tudna boldogulni ügyetlen kis ujjával.

— Kérlek, mamuskám... — suttozta Jánoska és könnygőn emelte szemét anyjára.

Jánoska vágya beteljesült: szép színes lég-

gömböket árult. Reggel megtöltötte az apja gázzal a tarka hárttyákat, vékony zsineget erősített rájuk és egy vastag kötélre kötötte valamennyit, a kötél végét pedig Jánoska dereka köré fonta. De pontosan megszámlolta a gömböket, mert minden egyes gömbért egy hatost kellett hazahoznia Jánoskának.

Milyen boldog volt Jánoska a sok színes gömbbel s milyen könnyű volt a járása, kis talpa alig érte a földet. És milyen irigykedve nézték a gyerekek! De sokat kellett szenvednie a boldogságáért. Ha este az apjával való leszámoláskor egy-egy léggömb ára hiányzott, verést kapott. S ez gyakran megesett. Ahogy ügyetlen kis ujjával leoldott egy-egy léggömböt a nyakától, a fürge kis gömb bizony könnyen kislíklott kezéből és Jánoska könnyes szemmel nézte, ahogy fölrepül a háztető fölé, kecsesen táncol a szél fűttségzavára, feljebb és feljebb száll és olyan kicsi lesz, mint a gombostű gombja. Néha megkergették az utcakölykök és éles kavicsokat hajigáltak utána, hogy szétrepesszék léggömbjeit. Vagy az is megtörtént és erről se tehetett Jánoska, hogy a nyári nap tüzes sugara szétpukasztott egyet. Ezért is verés járt. De éjjel aztán, amikor Jánoska a földre terített kis vackán csendesen pihyergett, édesanyja titokban felkelt, lábujjhegyen hozzáosont s egy könnyes, forró csókot adott neki. Ez mindenért kárpótolta.

Egyszer ez történt: egy előkelő, fényes utcában árulta portékáját. Sok vevője volt, mert a finom urigyerékek megkivánták a színes gömböket és odahúzták hozzá szüleiket. Egyszerre csak észrevette Jánoska, hogy a túlsó járdaszélen egy rongyos, mocskos arcú fiúcska ül, aki sóvárgó szemmel nézi léggömbjeit. Elfordult tőle, mert fájta a tekintete, de tudj' Isten miért, nem bírta ki sokáig, újra meg újra visszafordult s a reménytelen arcú kisfiúra nézett. A szívében megmozdult valami, mintha olvadni kezdett volna az arany... S ahogy egyszer a tekintetük találkozott, Jánoska elmosolyodott, szomorú, megértő, testvéri mosollyal. A kis mocskosarcú pedig mohón felszitta a biztató mosolyt, visszamosolygott, felállt és átbandukolt Jánoskához.

— Te, adj nekem egy gömböt.

Jánoska megijedt:

— Nem lehet.

— Fősvény kutya vagy, hallod, gazdag vagy és mégsem adsz.

Jánoska elsápadt. Síró hangon mondta:

— Én nem vagyok gazdag.

— Hazudsz. Hiszen látom mennyi színes gömböd van.

— Mégis szegény vagyok. Nézd meg a ruhámat — hebegte Jánoska és mentegetődzve tetű hozzá: — nem adhatok, megver az apám.

A kis mocskosarcú végignézte, gondolkodott, majd a gömbökre mutatva megisméltelte:

— Azért mégis gazdag vagy!

Jánoska vergődött, szerette volna kitépni a szívet, az aranyzívét s azt odaadni a fiúcskának.

Egy előkelő úr lépett hozzájuk, egy gögősjú kisleánnyal.

— Azt a legnagyobbat, — mondta a leány. Mikor az úr fizetett, Jánoska látta, hogy sok ezüstpénz csillog a tenyerén.

— Bácsi, kérem, — mondta nekibátorodva, ennek a kisfiúnak is vegyen egyet.

A gazdag úr gúnyosan felnevetett és továbbment a leányával.

A mocskosarcú szeméből kibuggyant a könny és fehér barázdát vont az arcára, megfordult és lehajtott sejjel elindult. De Jánoska utána kiáltott:

— Gyere vissza!

És a szegény kis ember visszafordult, arca felderült, ragyogtak rajta a könnyek.

— Nesze, — mondta Jánoska és letépett egy szép piros gömböt.

— Köszönöm! — És ez a „köszönöm“ volt a legnagyobb ár, amit Jánoska valaha léggömbjeiért kapott. Gondosan elítette, hogy örökre megőrizze: szívébe zárta. És valahonnan, egyik ereszből vagy erkélyről, egy vízcsepp csöppent Jánoska homlokára, de Jánoska azt hitte, a mennyből pottyant le egy könnycsepp.

Este, mikor apja megszámlálta a pénzt, egy hatos hiányzott.

— Mit csináltál az egyik gömbbel?

Jánoska hazudni akart, de az igazat mondta, mert az igazság szép volt és nem ismerte az életet.

— Elajándékoztam.

És elmondott mindent.

Apja elverte, dühösebben, kegyetlenebbül, mint máskor.

Anyja védelmére kelt.

— Ne bánts a gyereket! Hiszen jószívűségből tette.

— Hallgass! — Mordult rá a férfi s őt is megütötte. És ez az ütés jobban fájta Jánoskának, mint minden verés, amit ő maga kapott. Éjjel ő kelt fel a sötétben és csókolta meg anyját...

De multak az évek és Jánoskának már csak apja volt. Anyja elhagyta őt: utóljára magához ölelte és behunyta szemét, hogy soha többé fel ne nyissa. És Jánoska tovább árulta a színes gömböket s ha egy-egy közülök elszabadult, utána tekintett az ég felé, ahol édesanyja lakott.

Egyszer óriási szélvihar dühöngött, elszakította a vastag kötelet, úgyhogy valamennyi léggömb elszabadult és felrepült a boldogság kék tengerébe.

— Ó, bárcsak én is utánuk szállhatnék, — zokogott Jánoska és összekulcsolta kezét.

Sokáig kóborolt a lakásuk körül: nem mert bemenni. De mikor már öreg este volt, fáradt lett, elfáradt és bement. Apja véresre verte. Óköllel döngötte a hátát és a mellét, a csenevész, satnya kis mellét, melyben a lélek oly vékony szálon csüngött, mint a színes léggömbök spárgájukon. Jánoska elterült a földön, behunyta szemét és álmodott: vastag kötél volt a derekára kötve és a kötél végén ezer tarka léggömb. S ahogy kilépett az utcára, a sok kis gömb felemelte és repítette a házak fölé; elringató, édes dalt dalolt a szél, hogy gyorsabban repüljenek s a város ott felejtett messze alatta, aprók kis házaival és nagy gonoszúságaival; a léggömbök pedig egyre szálltak, szálltak a mennyország békés kék tengeré felé. Hőféhér felhő-vitorlások úsztak a tengeren, árbócukon csillag-lámpások ragyogtak. S az egyik hőféhér vitorlásokon Jánoska édesanyja ült és ölébe vette mosolygó kisfiát. Egy csintalan kis-angyal pedig kikapta Jánoska kezéből a tarka léggömböket és odatartotta őket közvetlenül a nap fényes arcá elé. S ahogy a tündöklő napsugarak keresztlágyogtak rajtuk, az égboltra hosszú szivárvány suhant.

Egy kis história Uz Bencéről

Aki a havasokon akar élni, annak egyet-mást meg kell tanulnia. Nem elég csak sétálni a fák között, mert amellet fellopok az állunk. A vadászat kicsit segít. Halász, vadász, madarász, üres tarisznyába kotorász. Uz Bence, meg én, — mint igen értelmes emberek — azért elhatároztuk, hogy rendes foglalkozás után nézünk. A tűz mellett töprengünk, hogy mit kéne csinálni. Semmi úgy meg nem világítja az értelmet, mint az erdei tűz.

— Fenyővizet főzünk, — szokött fel örömmel Bence.

— Aztán mi a ménykőből?

— Borsikából.

Bévezetett a sűrűbe s egy fenyőcsoport között reátoppintott a lábával a földre.

— Itt vannak a hordók!

A földre ázott hordóban a lábunk alatt valódi, jó borsika volt. Két véka rozs- lisztet is kevert közibe Bence, mikor el- vermelte, hogy jobban eressen. Olyan ok- talanok voltunk, hogy a főzéshez csak este fogtunk hozzá, mikor a tűz messzire látszik. Hiába, a tiltott dolgot az ember csak este meri csinálni. Tüzet pedig kettőt is raktunk. Egyet az üst alá, egyet lán- pának, hogy valamit lássunk is.

A pálinkafőzésnek „módja” van. Érteni kell hozzá. Csendes, lassú tüzet szabad alája tenni, hogy oda ne süljön és meg ne kozmásodjék a drága ital. Amíg fel- melegedik, kavargatni is kell. Aztán rájön az üstre a sisak, amit agyaggal légmentes- sen meg is tapasztottunk. Egész éccaka eltart, amíg egy tisztességes hordóval ki- főz az ember. Műszerünk csak kettő volt hozzá: a tűz és a torkunk. A tűz arra való, hogy megpróbáljuk vele, van-e még szeszartalma a főzetnek. Csak meg kell gyújtani vele pár cseppet. Ha szép kék lánggal ellobban, tovább kell főzni, míg nem gyul meg. A torkunk volt a „jokoló”. A Bence gégéjét bátran meg lehetne szá- mozni, olyan biztos volt a dolgában. Mondom, ültünk s hallgattunk, hogy cse- peg a fenyővíz az edénybe. Hol Bence aludt egy verset, hol én.

Egyszerre csak megrug Bence s odasut- tintja:

— Baj van, úrfi!

Két finánc előlépik a bokor mellől s ránk emeli a puskát.

— Maguk miccsinálnak? — dördül ránk a nagyobbik.

— Mű bizon ördögöt füstölünk! — vála- szol Bence. — Üljenek le no, — kedves- kedett Bence, — ne vigyék el az ál- munkat! A fináncok ádázkodtak.

Az egyik finánc noteszt s plajbászt vett elő, de Bence leintette.

— Bédiktálunk mindent, ne féljenek. Van reá idő. Elég hosszú a nap. Nyugodjanak, mert nehéz újuk lehetett... Húzd félre azt a tüzet, te, — mordult rám mérgesen — nem látod, mindjárt kifut az üst!

— Maga érti a módját a pálinkafőzés- nek? — kap a szaván a finánc.

— Nem először csinálom! — vallja be szeliden Bence.

— Hogy hívják?

— Engemet-e?

— Magát, magát!

— Ingem Béla Mihálynak! Szerencsédük, fővagyázó úr, hogy velem s nem édös nagy- apámmal van dolgik!

— Miért? — pottyantotta el kíváncsian a finánc a szót.

— Az úgy volt, — magyarázza jóízűen Bence, — hogy — még a némöt világban — őt is az erdőn éppen így megleste volt egy finánc, a nyavalya bele, mint maguk minket. Édes nagyapám azonban leszedte a lóról (akkor még lovon jár- tak), kezit-lábát megkötötte, a lovat fel- hasította s a fináncot úgy varrta bele, hogy ott látszott ki a feje, ahol nem kel- lett volna. Két nap, két éjjel egyebet nem tudott kiabálni a lóból, mint: „Phi- nánc! Phinánc!” Valami idegenbéli ember volt s többet nem tudott magyarul... Kutyakemény ember volt édös nagyapám, az Isten nyugtassa!...

A fináncok láthatólag kellemetlenül érez- ték magukat, de Bence mindjárt tovább rémitgette őket.

— A másik finánc, kinek sok dolga volt szegény boldogult édes nagyapámmal, „szerencsétlenül járt”. Mikor kísérte be a csendérekhez, egyszerre a nagyapám meg- botlik s úgy reátalált esni a nyavalyás fináncra, hogy abba hejbe meghót... Hej! Jöüidők voltak azok! — sóhajtott Bence.

Az elbeszéléssel minden jóakaratot eljút- szottunk.

— Ne járjon a szája! — veresedett a fővagyázó, — hanem pakolják össze a ki- főzött pálinkát s előre!

— Várjunk egy fertály órát, — kérlelte Bence, — hogy legalább járjon le!

Hiába volt minden kérés. Az üstöt lepe- csélték s nekünk a két légejt, amibe a drága italt fogtuk, az oldalunkra kellett akasztanunk és elindították az ösvényen. Ösvény azonban sok van az erdőben. Bence csak a szemével vágott, hogy ne búsújjak. Elöl ment az egyik finánc, hát- ul a másik finánc. Mi közbül. Alig hal- ladunk fertály órát, hirtelen Bence elor- dítja magát:

— Állj, ha az életed kedves!

Pillanatt alatt ránk fogták a puskát.

— Mi az?

— Még egy lépés s a halálba megy! — mutatott rémulten Bence az ösvényre. Az- zal belépek a fák közé és kezébe vesz egy hosszú faágat. Óvatosan tapogatni kezdi az ösvényt. Hát egyszerre valami nagy csattanással felszökik a levegőbe s ketté- harapja a fát.

— Medvefogó kapitány! — magyarázza Bence. — Ha belépek a fővagyázó úr, szét- szaggatta volna!

A fináncok megjuhászokdaltak és barátsá- gosabbak lettek, míhelyt megtudták, hogy nem Bence tette oda.

— Elég bajom van így is — panaszkod- dott bizonyításképpen, — miért csinálnék magamnak.

Azt azonban el nem árulta volna sem- miért, hogy miről vette észre az emberi szemmel láthatatlannak leplezett kapitányt. Vannak ilyen jelek, titkok az erdőben, amit nem szabad elárulni.

Annyi hasznunk mégis volt a kapitányból, hogy a két finánc teljesen megzavarodott és eltévedt a rengeteg erdőben. Erre még nyersebbek lettek.

— Indulj! — parancsolták.

Két óráig koslattunk a rengetegben, de sehoggy sem találtunk ki belőle. Végül is a fináncok szépen megkérték Bencét, hogy vezesse ki őket belőle.

— Én szívesen, — készségeskedett — ha tudnám, merre kell menni!

Erre próbálgatni kezdtük ahány vadcsa- pát, vakösvény mutatkozott. Még jobban belebonyolódtunk a fák szövvényébe.

A két finánc leesett a lábáról!

— Állj! — együnk valamit!

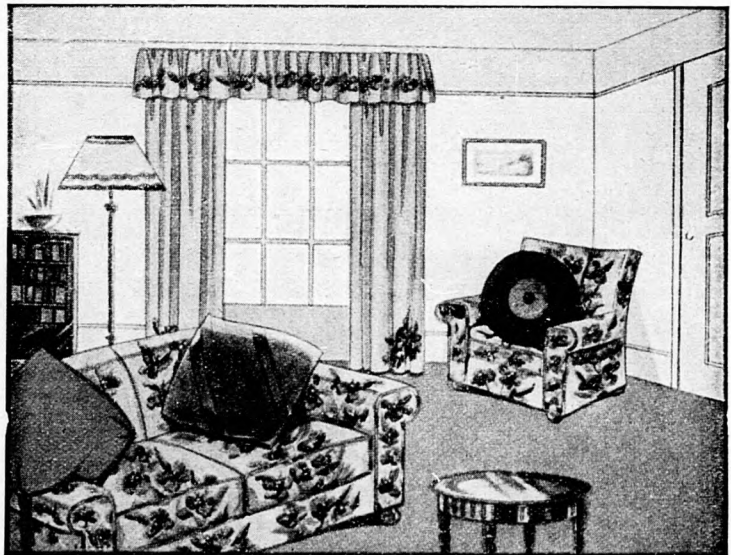
Mi ennivalót nem hoztunk, de a fináncok megkínáltak a magukéból. A közös nyo- morúság és közös kenyér annyira össze- melegített, hogy még a pecsétet is levet- ték a légejről, hogy fenyővizet ihassunk. — Ha az Isten életet, meghálalom! — fo- gadkozott Bence.

— Ha a szolgálat nem volna, mi is el- eresztenők magukat, — vallotta be a fi- nánc, akinek az életét megmentette Bence.

— Valahogy, valahogy... mégis... nem lehetne, hogy mű tovább ne alkalmat- lankodjunk az uraknak? — tapogatózott kíméletesen Bence.

— Megpróbálhatják. Na.

— Akkor menjünk békéségesen, — paro- lázott Bence.

Virágmintás gobelin butorhuzat

HUNYADY SÁNDOR

LACI

KIS REGÉNY. I.

Az asszonynak nem volt egészen rendben a tüdeje, ezért már ősszel az első bizonytalanabb napon felmentek a faluról Pestre. De Pesten sem várták be az őzt. Mene-kültek az eső és hideg elől délre, Olaszországba, vagy a francia Rivierára. Kaposi Györgyné húszéves kora óta nem látott havat. Pedig már elmúlt harminc esztendő. És egy kis fiacskája is volt: Lacika, akitől minden októbertől csókok között búcsúzott el, hogy aztán júniusban új csókok között ölelje karjaiba.

Lacika nevelése és gondozása októbertől júniusig a rokonokra, a cselédekre és a háziatnárjára volt bízva, mert az apja is mindig elutazott az édesanyjával. Gazdag emberek voltak, nagyon szerették egymást. Megengedhették maguknak azt a fényűzést, hogy minden idejüket együtt töltötték. Szóval: Lacikával októbertől kezdve Dadus törődött, „anyu dadája” és a többi cseléd, a nevelő, meg a rokonok, „Károly bácsi”. Aki Takács Károly volt, „Lina néniék”. Kaposi György testvérnéjének a felesége. Azután Lina néni lányai: Ilona, Margit és Brigitta, Lacika édes unokatestvérei.

Ezek mind nagyon jó emberek voltak, akik rendkívül szerették és kényeztettek Lacikát. Dehát ez mégis csak más, mint az ember édesanyjának gyöngédsége és szeretete. Olyan, mint a holdfény a napsütéshez képest. És Lacika akármilyen kicsi volt, októbertől kezdve nemcsak az ősz és a tél hidegét, hanem valami belső hűvösséget is érzett. A nyár nemcsak görögdínyet jelentett a számára és virágokat, hanem valami belső meleget is jelentett. Nagyobb biztonságot, nyugodtabb alvást. Az édesanya arcát, amint följeje hajlik az ágy rácsa fölött, amíg ő a paplanon fölterdelve az esti imát motyogja.

Nagyon kell vigyázni a gyerekekkel. Roppanó érzékenyek és zseniális megfigyelők. Lacika is mérhetetlenül sok árnyalatot figyelt maga körül. Például igen sokszor megcsókolták őt októbertől júniusig is. De ezek a csókok mind éppen csak elsubantak a bőrén, aztán tovább ugrottak, niint a béka. Érzett rajtuk, hogy csak úgy hullanak: jätékből, ahogy egy gyerek kaviert dobál a vízbe.

„Anyu” csókjai pedig hosszúk voltak, édesek. Lacika fölfogta e csókok minőségét között a végzetetlen különbséget. Ezért aztán valami bizonytalan félelemérzése támadt, amikor az anyja elutazott. Egyedül marad, nem szeretik eléggé. Gyanakodva és féltékeny mozdott a sok derék ember között, mint egy becsukódott kis virág. Bizonyos, hogy „anyus” elutazása meg hazaérkezése okozta, hogy Lacika annyival jobban szeretett otthon lenni falun, mint főt a városban „Károly bácsikéknál”. Mert Lacika élete is kétfelé volt osztva, mint a mamájáé.

Tavasztól őszig ő is otthon volt „mindenkivel” Kaposan, a két traktusra osztott, huszonhatszobás, derék kastélyban, amelynek terraszáról, a fehér-pirosesíkos ernyő alól rá lehetett látni a falu piacára, a református templom kakasos tornyára. „Anyu” majdnem az egész napot kint töltötte a kertben. Feküdt a függőágyban, párna a feje alatt, a kezében könyv. Ott voltak Lacika játéka is, a fübe gurulva piros labdája, egy homokkupacba belényomva kis ásója és vödörkéje. Csönd volt, csak a darazsak zizegtek a megszűrt

napsugárcsíkban, amely néhol betűzött a tisztásra a vadgesztenyék koronájának lombja között.

A legérdekesebb időtöltés az volt Lacika számára, hogy fölmászott anyja mellé a függőágyba. Összegömbölyödött mellette, mint egy kis sün, csendben nézte, hogy olvas az anyja, hogy fordít egy oldalt a könyvben. És türelmesen várta a szenzációs eseményt, ami átlag minden félórán megtörtént: a könyv egyszer csak aláhanylatlott, „anyu” magához ölelte és összecskolta, hogy megint tovább olvasson.

Lacikát ilyenkor teljes megnyugvás, égi béke fogta el. Érzékeny fiúcska volt, kellett neki, hogy tudja: mennyire szeretik. És neki magának is szüksége volt rá, hogy valakit nagyon szeressen.

De jött az ősz. A fák között az utakat októrnyal szőtte át. Esni kezdett. A kerti bútorokról a színes párnákat behordták a házba, a függőágyakat lekapcsolták a fák derekáról.

Lacika tudta, hogy most nemsokára elválnak a falutól. Szinte érezte a köszénfüst szagát, amint megérkeznek Pesten az állomásra. Tudta, hogy „anyu” és „apu” nemsokára eltűnik. Ő pedig egyedül marad az „idegenek” között, a városi házban. A függönyös, szőnyeges nagy szobákban, ahonnan az ablakon át látszik a szűk utca másik oldalán a szemközti ház homlokai. Az eső. A jégvirág az ablaküvegeken. A sötét díófa ebédül. A kályha rostélyán át a tűz. Ez a belvárosi, háromemeletes ház Kaposi György édes testvérnéjének, Linának a vagyonrészéhez tartozott. Ő lakott benne az egész első emeleten. Az ajtajára levélsekerey és tábla volt szögezve. A réztáblára rávésve: Takács Károly. Takács Károly Lina néni urának a neve volt. Lina néni férje szép pályát futott be a földművelésügyi minisztériumban. Éppen most közlértárta hozzá, hogy másodállamtikár legyen belőle.

Lina néninek három lánya volt. A tizenkétéves Brigitta, a tizennégyéves Margit és Ilona, aki sokkal idősebb volt a két hűgánál. Már férjhez is ment egy Hajnal Pálnévű építésmérnökhez. A fiatal pár (mindössze egyeztetendő házások voltak) ugyanebben a családi házban lakott. De másik lakásban, egy emelettel följebb. Hanem külön konyhát és külön személyzetet nem tartottak. Ők is lent ctek a közös asztalnál. Az egész familia nagyon „együtt volt” Lina néni jogára alatt.

Lacika szerette a nagynénjét. Érezte, hogy Lina néni is szereti őt, de sértegte, hogy nemcsak őt szereti, hanem annyi mással kell osztozni a szívén. Neki „egész szív” kellett, mint anyué. Teljes, üres szív, melyben nem talál maga mellett senki mást, legföljebb, messzi hátul „apust”. Azonkívül idegessé tette Lina néni külseje is. Lacikának élt valami korán fejlődött művészi ösztön. A szépet szerette, a halványat, a gyöngédet, Lina néni pedig magas volt, vastag, piros. Fekete haja vasszürkéből őszülő. Hangosan nevetett és hangosan beszélt. Az állán volt egy szemölcs, a szeméből három szál, fényes, fekete sörte nőtt. Sőt bajusza is volt Lina nénié, sötét, harcias, kis bajusza.

Ez a bajusz egy viccet is eredményezett a családban. „Pali bácsi” mondta egyszer anyósának:

— Ne haragudjon, Lina mama! De bizisten úgy találom, hogy maga rémesen hasonlítana az öccséhez, ha nem viselne bajuszt! Lina néni kerekre nyitotta fényes, brunolinbarna szemét:

— Hiszen Gyurinak nincsen bajusza. Borotválkozik.

— Hát persze. Ő borotválkozik. Nem is örü gondoltam én, hanem Lina mamára. Ha Lina mamának nem lenne bajusza! Lina néni harsányan nevetett és jólküen háthátította a végét. A lányok is mind nevettek. Dadus is kacagott. Lacikának kedve lett volna befogni a fülét. Nem volt izlése szerint való az ilyen hangosság.

A két kisebb lányt egyenesen ki nem állhatta Lacika. Nagyon zajosok voltak. Brigitta télen-nyáron fuszeklit viselt és zongorázni tanult. Lacika gyűlölte fűlsértő klímipirozását. És haragudott rá, hogy olyan kegyetlen a babáihöz.

Margit már iskolába járt. Egyedül jött haza délben negyedkétkor. Az ujjá tintás volt. Várni kellett rá az ebéddel, amíg be megy a fürdőszobába és finnyásan megmosakodik. Lacika néma ingerültséggel nézte, hogy játssza a nagyot, hogy piszkál az ételben.

„Ilona néni” már más volt valamiképpen, mint a két fiatalabb lány. Ilona néni! Ezt a címet nem adta meg a bensejében Lacika az unokatestvéreinek. Úgy szólította hivatalosan, mert ez volt a családi parancs, így szokta meg. De túlságosan fiatalnak találta még a „méniséghez”. Bár Ilona néniiben határozottan volt valami anyuból is. Ő is szőke volt és karcsú. Ő is szeretett olvasni, mint anyu. Úgy tartotta a könyvet. És a homlokát is úgy nyujtotta Pali bácsi ajka elé, ahogy anyu szokta csinálni, amikor apu megcsókolta ebéd, meg vacsora után az arcát.

Ilona néniel más haj volt. Nem lehetett annyit látni, mint a másik két lányt, meg Lina néni. Volt benne valami „vendégszerűség”. Valami kevésbé rokoni. Azonkívül Lacika úgy vélte, hogy Ilona néni túlságosan keveset törődik vele.

Történt azonban egyszer, egy őszi délután, hogy Lacika keresztülment a nappalín, ahol Ilona néni, az ernyős állólámpa mellett, a hintaszékbe dőlve lustálkodott, az öleiben ott a könyv, ahogyan anyu szokott néha megpihenni olvasás közben. Lacika udvariasan meghalkította a lépteit és más nyúlott a kilincs után, hogy kimegy a másik ajtón, amikor Ilona néni gyöngéd hangját hallotta:

— Gyere ide, kicsikém!

Meglepetve fordult a lámpa felé. A sárga selymen átszűrt fényben gyönyörűnek találta Ilona néni arcát. Odaállt elfogódottan, de udvariasan a hintaszék elé, jólnevelt kis gavallér, várta, hogy rendelkezzenek vele.

Ilona néni megfogta a kezét, magához húzta, átölelte és mintha valami régen titkolt, elnyomott szeretet buzzogt volna föl benne ebben a meghiűt kettősben, édes, lágy csókokkal borította el a fiúcska arcát. Ugyanolyan, vagy „majdnem” olyan csókokkal, mint anyu. Olyan csókokkal, amelyekben fölengés és kitárlás a szív. Lacika csaknem elszédült. Orrát betöltötte a levendula illata. Ilona néni meleg lehellete. Boldogságot érzett, diadalt. Magánya végét érezte.

Ilona néni megsimogatta a haját:

— Szép kis fiú vagy! Lehet, hogy nekem is lesz egyszer egy kis fiam. Én szeretném, ha hasonlítana hozzád!

„Szeretném, ha hasonlítana hozzád!” — Lacikának még sohasem mondtak ilyet. Még „anyutól” sem hallott semmit, ami lekének ilyen hírjait érintette volna. Szinte férfias büszkeség töltötte el. Rájött valamire: hogy külseje van. Haja, szeme, szája

Zörgő KELENGYE FOGALOM
BUDAPEST, IV., DEÁK FERENC-UTCA 19.
ZÖRTEX-MÁRKAI

és orra. „Szép kis fiú vagy!” — Egy óvatlan pillanatban kiment később a fürdőszobába és a mosdó tükrében megnézte arcát. Lacika tévedett, amikor azt hitte, hogy Ilona néni nem szereti. Ilona néni szeretne rendszeresen, kedvesen, ahogy jó rokonok szeretik egymást. Dehát fiatal asszony volt éppen. „Nem ért rá”, hogy túlságosan sok figyelemmel forduljon a kis öccse felé. Ilona néni bizonyos szent jeleket érzett magán. Ahogy a magyar nyelv olyan gyönyörűen fejezi ki: „áldott állapotban” volt Ilona néni. És ez az imádat, amelynek tárgya még nem volt teljes valóság, kiáradva a lelkéből helyet keresett magának valahol, elborította édes hullámaival a kisfiút. Ezek azonban „nagyoknak való” dolgok. Lacika nem értette meg, hogy mi történt? Csak annyit érzett, hogy fény és meleg hullott rá, még pedig onnan, ahonnan eddig valami hűvös közömbösség ijesztette meg.

Mint egy cserépben, amelyet egy darabig elhanyagoltak, aztán ápolni kezdtek, mindenfelé apró rügyecskék dugták ki a fejüket. Lacika szíve kinyílván válaszolt. Más szemmel és figyelmesebben kezdte nézni Ilona nénit. Észrevette ruhái színet, a cipőjét, a harisnyáját. Roppantul tetszett rajta minden, a haja, a szeme, a hangja. Ha Ilona néni nézett, néha olyan gyönyörűség töltötte el, hogy rögtön utána furdalni kezdte a lelkiismeret: „nem szabad így szeretnie Ilona nénit, mert akkor mi marad a szeretetéből „anyu” számára?! A kisgyerekek szeretetének nem lehet ellenállni. Ők szabják meg a fokot, hogy milyen legyen ez a szeretet? A fiatalasszony sem tehetett mást. Ha Lacika hozzája simult, mint egy cukrot könnyörgő kis csikó, rá kellett néznie, meg kellett csókolnia. Később ő maga is megszokta, hogy a fiú mindig ott legyen mellette. Ha nem

volt ott, hiányzott, hívta. Csengő hangja végigszállott a szobákban:

— Lacika, hol vagy?

Így született meg kettőjük között az a benső jóviszony, amelyet végül is észrevett a köröskörül zajló család.

Egy ebédnél történt, hogy a gyümölcs után, amikor Lina néni meggyújtotta a kávéfőző alatt a borszeszt. Lacika lecsúszott a székről. Illedelmesen megköszönte az ebédet, meghajolt Lina néni előtt. Aztán az asztalt megkerülve, odament Ilona nénihez és hódolatteljesen megcsókolta kezét.

Lacika mozdulataiban volt valami nagyokhoz illően lovagias. A két fiatalabb lány vihogni kezdett, Lina néni megjegyezte:

— Ez a gyerek mindannyiunk között téged szeret a legjobban, Ila!

Ilona néni férje továbbment egy lépéssel. — Nemcsak szereti. Ha nem én határozottan azt veszem észre, hogy szerelmes beléje!

Csőnd támadt. Sűrű, rossz csönd, amelyet legelőször Brigitta vékony szopránja tört meg:

— Angyal repült!

Most Ilona kezdett nevetni:

— Csak nem féltékeny?! — kérdezte és a szeme rácsillogott a férjére.

Pali fölállt, a karját nagy lendülettel tárta szét. Őszintén mondta, mosolygva, mégis nagyon komolyan:

— Nem tehetek róla! Mindenkire a világom féltékeny vagyok! Még arra a molyra is, ami ott repül az ablakban!

Ilona hallgatott egy kicsit, majd elpirult és hízogó mozdulattal fölborzolta az ura haját:

— Számár! — mondta kedveskedve, melegen. Ő is fölállt. A karját az ura karjába fűzte. A feketekávé sem vártak meg, karöltve kimentek a szobából. Egyikük nem nézett rá Lacikára.

Lacika úgy állt az üres szék mellett, mintha egy értékes edényt ejtett volna el, amelynek cserepei ott hevernek lába körül. Valami drága kincse volt, ami össze-tört. Csalódott, megcsalták. Mit jelentettek hát Ilona néni csókjai? Csalfaságot és hűtlenséget. Óh, anyu! A gyermeki szívben Ilona néni szöke arca helyén új fényben, hatalmas erővel ragyogott föl anyjának alakja.

A felnőttek buták, mintha elvesztették volna emlékezőtehetségüket, nem is sejtik: gyermekkorukban milyen mélyen tudtak érezni.

Lacikát is, felnőttekhez illő, halálos szégyenkezés érzése törte le. Úgy talála, hogy neveltségessé tette magát. Neveltségessé és sajnálnivalóvá. És nem akarta, hogy sajnálják. Az orrában szúrta a sírás. De összehozta a fogát. A férfibuszkesség első makacságával nem engedte meg, hogy a könnyek kiömljenek arcára. Pedig nagyon fájt, ami történt.

A természet nagyon bölcsen van berendezve. Minden szenvedés megtermi a maga ellenmégét. Olyami ez, akár az oltás. Lacika is kapott valami védőoltást a fájdalom ellen, amelyeket Ilona néni viselkedése okozott. Kihűlt iránta. Jóformán rá sem tudott nézni, ahogy a kutya sem megy oda többet, ahol egyszer nagyon megverték.

Igy aztán azt sem figyelte meg, hogy Ilona néni milyen különös változáson megy keresztül. Néha azért ránézett és vállalt. Meghízott. Csakugyan, a szép, karcsú Ilona néni, néhány rövid hónap alatt szinte hihetetlen módon kövér lett. Lacika azt hitte, hogy beteg. Legalább abból is arra következtetett, hogy Lina néni és Pali bácsi mostanában kettőzött gyöngédséggel bínnak Ilona néniel.

Dehát az ő életéből már kiesett Ilona néni. Azzal sem különösen törődött, hogy egyszer csak eltűnt Ilona néni. De azt már mégis furcsának találta, hogy olyan rendkívüli vidámsággal beszélnek róla, mintha valami pompás dolog történt volna vele. Egy délből Lina néni ragyogva mondta az ebédnél a lányainak:

— Ila a hét végén hazajön a szanatórium-ból. És már azt is elhatároztuk, hogy a kislányt Brigittának fogjuk keresztelni. A hét végén, vasárnap, aztán Lacikát is föl vitték a második emeletre, ahol Pali bácsiék laktak.

Bementek a világos, nagy sarokszobába, amely valami furcsa szaggal volt teli, mintha párolgó melegvíz, meg sok nyers tej lenne edényekben eldugva a bútorok alatt.

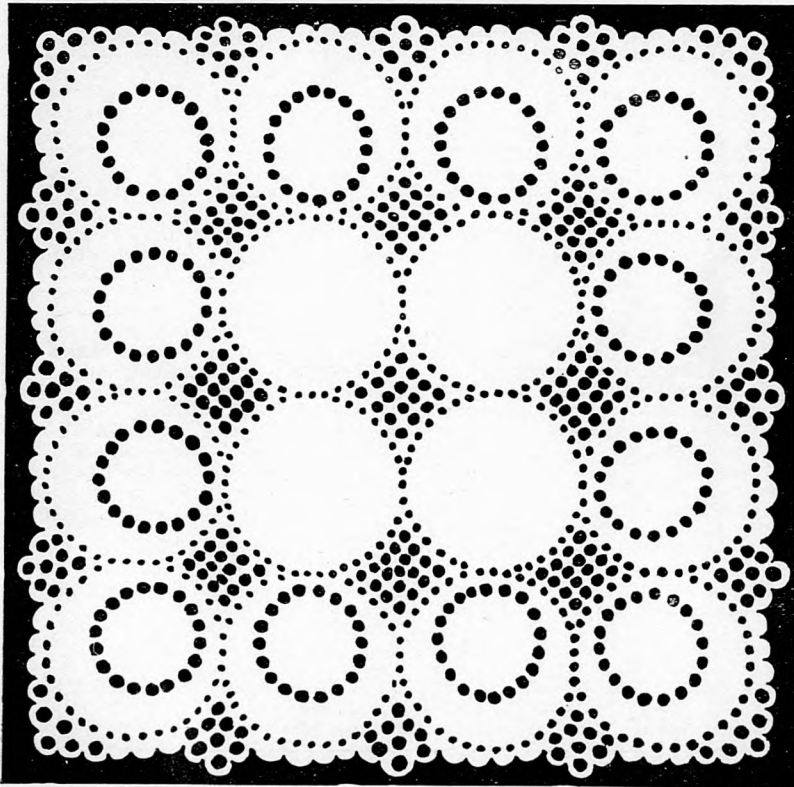
Az ablaknál nikkerekük, finom bölcső állott, amelynek az ernyője föl volt húzva, Lacika nem volt még elég magas hozzá, hogy beláthasson a bölcsőbe, csak a sok csipkeholmi csücskeit láthatta, amelyek kikkantáltak belőle.

Természetesen, Ilona néni is ott volt a szobában. De milyen furcsa, mintha meggyógyították volna, újra karcsú és könnyű, mint régen. Sőt, ha lehet, talán még szebb volt, mint valaha. Szöke kontya aranyosan ragyogott a nyakán.

Ilona néni anyuval diskurált éppen, amikor Lacika Lina néniel belépett a szobába. Anyu pár hete érkezett csak meg és Lacika még a viszontlátás első örömeit élvezte. Annál jobban elfacsarodott tehát a szíve, amikor azt látta, hogy anyu milyen mosolytól és szeretettől sugárzó arccal hajlik a bölcső fölé. Mi ez? Hát már anyu is hűtelen lett hozzája talán? Ki az, aki ilyen tekintet „mer” kapni anyutól?

Vége Ilona néni észrevette Lacikát:

— Szervusz, Lacika! Nem vagy kíváncsi a kis hugodra? Eredj oda a bölcsőhöz. Nézd meg. Ő a Brigitta! (Folyt. köv.)

Madeira hímezésű milió

Leírása kézimunkarovatunkban

Egy asszony felzokog

A hajónak már a neve se volt minden-napi. Nagy személyszállító hajók ilyen nevet viselnek: „Gigantic“, „Famous“, „Európa“, „Newyork“. Az ilyen nevek úszó nagyszállókra emlékeztetnek, ahol megvan minden, ami csak elképzelhető, séta- és sportfedélzetek, úszómedencék és nagy termék, rengeteg hajóstiszt, mérnök, matróz, mosogató, kiszolgáló. De a „Sátánfők“?

A gőzhajó elinduláskor is majdnem lemaradt. Hiába a legénység példás lakóhelye és a jó bér, a hajó vezetősége csak kinnal, keserővel tudta megfogadni a kellő személyzetet. Ennek oka a hajó jurcsa neve volt. „Sátánfők“ álljon a tengerész szolgálati könyvében?! A tengerész babonás. Az igazi tengerész érthető módon hűzódott ettől az ismeretegtől. Végül a hajó vezetősége összehozta a kellő személyzetet. A nagy gőzhajó a kitérített órában felszedhette horgonyát. Az utas, úgy látszik, mégse olyan babonás, mint a matróz, mert a „Sátánfők“ minden kabinjait megtelt utassal. A hajó első útja egy séta volt a föld körül. Minden baj nélkül ment végbe, amin ugyancsak elámultak azok az emberek, akik nem győztek bajlósatú jövendöléseket sutogni erről a jurcsa nevű hajóról.

Csak miután a „Sátánfők“ körülhajókázta a földgömböt és újra bejutott honi kikötőjébe, Newyorkba, ekkor történt valami, ami szinte igazolhatná, hogy a bajt huhogóknak végül mégis csak igazuk lesz.

A hajó harangja elütötte a reggeli nyolc órát. Az utasok már köpenyben és bundában, idegesen álltak pogyászuk mellett a hajó fedélzetén. A partra meredtek, a ködbe burkolt felhőkarcolókra, mintha most látnák ezt a képet először. Felbukkantak a vontatóhajók. Olyanok voltak, mint apró szorgos hangyák, a hajóóriás mellett, melyet be fognak vontatni a rakodópartra. Nyílsebessé és lármásan közeledett egy motoroshajó. Szorosan a hajó oldalfalánál állt meg. Néhány ember küszört fel fűrgén.

A rendőrség megjelenése nem volt szokatlan, de az utasokat ez mégis csak érthetetlen módon felizgatta. Sápadt arccal meredtek az utasok abba az irányba, ahol a kis csapat állt, melynek vezetője most az első hajóstiszttel tárgyalt. A néma csendbe belehasított egy rekedt kiáltás.

Mindnyájuk feje hirtelen mozgással a kiáltás irányába fordult. A parancsnoki hídon magában állt egy ember. Nem a hajó személyzetéből való, ezt elárulta már az öltözet.

— Egy lépést se tovább! — rikácsol! a kísérteties jelenség a parancsnoki hídon. A rendőrök arcára kiült a meglepetés.

— Hát ez ki? — jorult a vezető a hajóstiszthez. Ez még nem felelhetett, amikor felharsant a hajóhídon a kérdésre a válasz: — Én a halál vagyok!

— Jöjjön le onnan, de rögtön! — szólt rá bosszúsán az első tiszt.

Az nem mozdult. A tiszt a közelében állt egyik matróznak parancsot adott. Ez utat tört magának a még mindig mozdulatlan tömegben.

— Állj! — ordított rá a parancsnoki hí-

don álló ember keményen. A matróz önkéntelenül megállt. De már a következő pillanatan ráeszmélt kötelességére. Lába rajt volt már a parancsnoki híd első lépcsőfokán, amikor egyszerre csak valami feléje suhant a levegőben. A nehéz látszó a matróz mellé érte. Hátrabukott.

Az első tiszt és a rendőrök előreugrottak. — Állj! Vagy a hajó a levegőbe repül! — dörögte a parancsnoki hídon álló ember hangja. Villámgyorsan feltépte a kabátját. Az első tiszt és mögötte a rendőrök megdermedtek. Mindegyikük felismerte, hogy mi az a leggyezőszerűen elhelyezett tartó, melyet gumihüvely véd, annak az embernek a mellén. Abban a világ legborzalmasabb robbanószere van: nitroglicerin.

A hídon álló ember arca pokoli mosollyá torzult. Tisztában volt óriási hatalmával. Kéz nem érhetett hozzá, golyó nem terítheti le. Amint elesik, a robbanó anyag rögtön explodál és ezzel a fele hajó is a levegőbe repül!

A rémülettől kerekre nyílt szemmel ötszáz ember meredt fel a parancsnoki hídra. Odafenn az ember kivet a zsebéből egy kis kalapácsot. Játékosan emelte fel a finom szerszámot. A tömeg világosan megérezte a halál lehelletét. Az első tiszt, aki a hídnál legközelebb állt most ehhez az emberhez, egy ugrást tett, de a lába úgy maradt mereven a levegőben, majd tehetetlenül hanyatlott alá. A hídon álló ember egy mozdulata, de még inkább a pillantása világosan elárulta, hogy a kis kalapács rácsap a borzalmas robbanóanyagra, mielőtt bárki is ebben meggátolhatná.

— Jöjjön, kérem, le onnan! — mondta az első tiszt gépiesen. Hangja rekedt volt, mintha nem is az ő hangja volna.

— Le?! — gúnyolódtott a kísérteties ember. — Fell Fel az égbe szállok... És velem jöttök ti valamennyien... — Ezzel felemelte a kis kalapácsot.

Mielőtt a borzalom valóra válnék, ebben a pillanatan beleszólt a halál hideg csendjébe egy asszony halk zokogása. Az őrült kezében a magasra emelt kalapács megdermedt a levegőben. Az ember arca megenyhült. Elragadtatással figyelt. Mintha az angyalokat hallaná muzsikálni. — Maud! — mormogta. — És vidám arccal jött lefelé a hajóhídon.

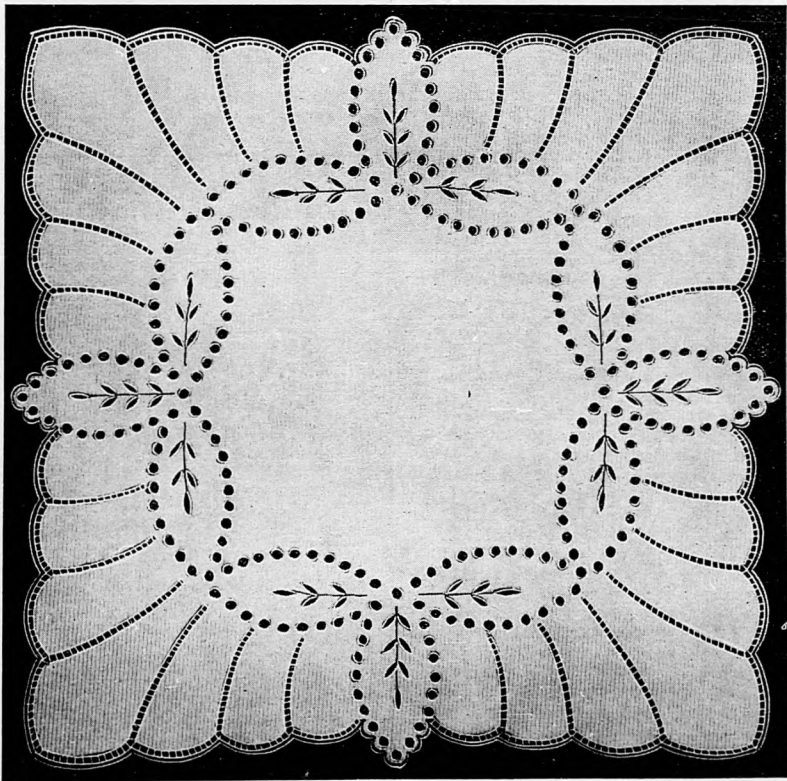
A következő pillanatan hat pár ököl ragadta meg olyan keményen, hogy nem tudott megmozdulni, úgy fogták, mintha odaszögezték volna. Az egyik rendőr a legnagyobb óvatossággal szedte le róla a robbanószere hüvelyét.

Most oldódott meg a tömeg halálos megbenulása. Hisztériás kiáltások, sírás és kacagás remegte meg a levegőt. Amikor a kis tőrök borzalmas tartalmukkal már a rendőrcsónakban voltak, mely hangos szírenázással távozott, nyugodtak meg.

Az ember, aki a halált adta, jó őrizetben volt a hajó kórházában. Utas volt, a második osztályon, aki hajóra szállt, mikor a „Sátánfők“ útban volt már hazafelé, egy keletindiai kikötőben. Foglalkozására nézve ez az ember egy „szalamander“ volt — így nevezik azokat a rettenthetetlen bátor embereket, akik robbanóanyagot oltják az égő petróleumforrásokat. Nemrég elvesztette a feleségét, aki alatosmalárianak lett az áldozata. Az a körülmény, hogy az őrült egy asszony felzokogásában rá vélt ismerni felesége hangjára — mentette meg néhány száz ember életét.

A „Sátánfők“ még újabb elindulása előtt más nevet kapott.

Írta A. Poltz, ford. Moly Tamás

Madeira hímzésű milió

Leírása kézimunkarovatunkban

LÁZÁR ISTVÁN

Ne félj, Péter fiam...

Nyakába kanyarította kopottas ködmönét s indult az ajtó felé.

— Hová megy, édesapám? — mozdult meg a gyermek a sarokban. Az ember összerezett.

— Dolgom van, fiacskám... Mindjárt jövök.

A gyermek felült a szalmaszákon. Halálraült bimbó az Isten kertjében.

— Maradjon itthon, — könyörgött, félek egyedül...

A szél suhogva fúj be az ajtórepedésen. A reggel fénye szürkén hullt a szegényes szobába. Az ember tusakodott magával. A gyermek észrevette.

— Hová megy? — nézett rá merőn.

— Pénz után. — Ennivaló meg orvosság is kéne... Feküdj le csak szépen.

A fiú fakó ajka megszokott.

— Félek, — mondta csendesen. Édesapám, valami bajt csinál... Az Isten mindent lát és számoltart, — sóhajtott a fiúcska. — Valami veszedelem környékezi magát s akkor mi lesz velem?

— Ne félj. — Pénz kell! — és összezecskordult a foga. — Hozok...

— Ki vigyáz rám addig? — szepegte a gyermek.

— Ki vigyáz? — áradt el valami gyöngédség Péter sötét arcán. — Te mondd, hogy az Isten számoltart mindent és aztán... itt van a kendermagos is...

Ott kuporgott a tyúkocská a kályha mellett. A gyerek ránézett, ajka megrándult, aztán elfeküdt a szalmavánkosán.

— Hát jó, — mondta csüggedten.

Az ember elfordult és kiment.

Az égen farkasfelhőket kergetett a szél s a bozótost rázta a hegyoldalon.

Behúzta nyakát Péter a válla közé, úgy ballagott lefelé a hegyoldalon. Tegnapeste megismerkedett két idegen emberrel, a pénztelenek hamar összebarátkoztak és elhatározták, hogy ma reggel betérnek a villasor legszélső házába. Bő zsákmányra van kilátásuk. Gazdag ember nyaralója.

A másik kettő jól ismeri a terepet, neki csak kint kell vigyázni. És pénzt kap ezért.

...Hm! Ezt látta meg a fia az ő szemében. Mióta meghalt a felesége, egyre nehezebb a helyzete, csak inséget lát folyton a gyermekkel; hiába szaladgál munka után, elutasítják mindenütt. Nem bírja már a nyomorúságot és így segít magán. De vajjon van-e áldás az ilyen pénzen? Hát-ha elfogják? Börtön! Eh, ezt sem bánja... De mi lesz akkor a fiával? És ott van még a kicsi kendermagos is...

Régi képek remegtek föl előtte, ahogy az édesanyjára gondolt, hányszor intette jóra gyöngédd szeretettel: „Légy jó, Péter fiam.“

... És ő most mégis elindult a bűn útján.

... Péter! Ki szólítja? Mintha kiáltana rá valaki... vagy a lelkiismerete...

Ment. Fakó ajkára gyötrődő vágy kövült. Pénz! Lesz és nem fog éhezni a kisfiával. Jó meleg ételhez jutnak, orvosságot, ruhát, cipőt vesz a gyerekeknek. Átgondolta megint. Csak silbakot áll a fák közt s ha rendőrt, vagy idegen közeledik, füttyent; figyelmezteti a társait. Nehéz dolog. De mit csináljon? Megpróbálta, hogy becsületes maradjon, de nem lehet — és nincs tovább.

— A fiam... — mormogta.

Nyers recsenés hangzott. A szél letört egy ágat és keresztüldobta előtte az erdei ösvényen: Megállj! Megállt és nézte.

Megriadt. Nem Isten ujjá-e? A fia hangja csendült vissza lelkében: ne menjen...

Rajtakapják, bőrtönbe hurcolják. Mi lesz akkor? Esz—ten—dó—kig fegy—házban ül—ni! A toronyóra nyolcat ütött. ... Csak nyolc? Nekik pont kilenckor kell találkozniok...

Állt és tépelődött a viharban. Visszamegy! Van még elég ideje és megjárhatja az utat. Meg sem esőkolta azt a szegény, beteg gyereket... És a tyúk is! Tegnap reggel óta az sem kapott se eleséget, se vizet... Ezt a két életet bízza gondjaira a sors s ezt se tudja ellátni rendesen...

Megindult visszafelé. Szinte rohant.

— Édesapám! — ujjongott föl a gyerek.

— Bácsi jött...

Egy úr ült az ágy mellett.

— Bocsásson meg, — állott fel. — Bekergetett a vihar.

— Csak tessék, — nézte bizalmatlanul.

A vendég végigfürkészte.

— Elbeszélgettem a fiacskájával s föltárta nehéz helyzetüket szépen és értelmesen. Okos gyerek! Miért nem hívat orvost hozzá?

Péter nagyot nézett.

— Orvost? Hm... Miből? Még kenyérre sem telik...

— Persze... Megengedné, hogy kiküldjem a háziorvosomat? Kítűnő doktor és meggyógyítaná...

Péterben lobot vetett a gyűlölet.

— Nem... köszönöm, nem... — fakadt ki keserűen. — Azt sem tudom, kicsoda az úr.

— Hogy ki vagyok? — mosolygott rá megértően az idegen. Egy ember, aki segíteni akar egy szenvedő gyermeknek... Egy tapasztalt öregember, aki ismeri az életet.

Péter feje lehorgadt.

— Hol a tyúk? — nézett szét zavartan.

Ott pihedett a sarokban étlen-szomjan, de fölfigyelt a hangra, előrebukdácsolt,

szétnézett s megállt a szoba közepén bártortalanul.

— Kot-kodács!

— Megehült, — motyogta Péter, hogy palástolja szegényült zavarát. — A feleségem kedvence volt...

Zabot szórt neki és vizet öntött a kék-mázás tányérjába.

— Minden nap tojik, — gügyögte a gyerekek.

— Aranytojó, — mosolygott az öregúr.

A szél rengette a vityilló tetejét.

— Borzasztó idő, — motyogta Péter. — És nekem mennem kell, — mozdult meg türelmetlenül.

— Hová? — nézett rá a vendég.

— Munka után...

— Mióta nincs munkája?

— Vagy két estendeje...

— És miből él?

— Csak nyomorúság, — sóhajtott Péter keserűen. Különösen amióta meghalt a felesége... Még ha egyedül volnék...

— En anyuka után megyek hamar, — csillagzott a gyermek szemén a könny.

— Ne búsuljon, édesapám...

A vendég megdöbbenve nézett az élet kicsi mártírjára, aztán az apjára emelte a szemét. Péter némán, összekulcsolt kézzel állt.

— Hallom az angyalok szavát a viharban, — tördelte a gyermek átszellemülten. — Anyám is velük énekel... Elvisznek engem a bárányfelhők hátán...

— Ne... ne... — hüppögte Péter.

— Pszt, — intett a látogató. — Lába van... Jöjjön velem. Kísérjen el. Beszélni szeretnék magával...

A vihar megszakadt. Futottak a felhők napkelet felé, vitte, hajtotta maga előtt a fergeteg. Mintha Csaba királyfi lovasdandárai rohannának tova az egeken.

Árnyékfeljűkön aranyisákos. A nap előtört a felhők szakadt függönye mögül.

— Nézze, barátom, — állott meg az öregúr a kiragogyó napvilágon, — nekem egy nagyvállalatom van s egy igazán megbízható, becsületes emberre volna szükségem... Az maga?

Péter hallgatott.

— Volt-e már büntetve — nézett rá az öregúr szigorúan.

— Soha, — emelte fel a fejét.

— Nos, aki ekkora nyomorúságban is becsületes tud maradni, az az én emberem, — bölintott elégedetten. — Itt van a címem... Holnap reggel jelentkezék az irodámban. Addig is fogadja el ezt a kis előleget...

Péter a címre meredt.

— Nagyságos úr? — hebegte összetörve.

— Az orvost küldöm. A gyermeket szanatóriumba vitetem a költségre...

Föl a fejfel, Péter fiam! Isten velem!

Ottmaradt Péter. A szíve az égig kinyílt, ahogy szorongatta kezében a húszpengős bankjegyet. Csak állt és ujjongott lelkében. A gyermek! Munka! Becsület! Új élet kezdődik... ó, ha látná a felesége! Ha megérhette volna a szegény...

Édes fütty csendült a fák közt, lélekbesugárzó, sejtelmes madárénekek. De Péter hirtelen felrezzent.

— Előre csak! — hallatszott a bozótos felől.

Vitték már a rendőrök a két betörőt.

— Istenem... — rettent föl Péter. — Azt akartam kifosztani, aki most jött tett velem...

Ellépett a dombhajlás mögött.

... Öreg keresztfa állt az erdei-út szélén. Letérdelt a vas-Krisztus alatt. Megviselt lelkének minden fájdalma felszakadt egy néma vallomásban.

— Hogy köszönjem meg Neked, Üdvözítő, hogy megváltottad a lelkemet? — mosolygott megtisztultan a keresztfára.

Elméne Máriskó...

*Elméne Máriskó
Gyöngyvirágot szedni,
Gyöngyvirágot szedni,
Csokréttába kötni.*

*Meglátá Gál Dani,
Szalada izibe,
Szalada izibe
Ő is az erődbe.*

*Szóla Máriskóhoz,
Drágaszép viódmál!
Drágaszép viódmál!
Legyél az én mátkám!*

*Felele Máriskó:
Kiedé nem leszek.
Kiedé nem leszek,
Mert én mást szeretek.*

*Balog Boldizsár lesz
Az én édes párom,
Az én édes párom,
Még ezen a nyáron.*

*Jó Balog Boldizsárt
Aznap késő este,
Aznap késő este
Valaki megölte.*

Szósné Kocsis Teréz

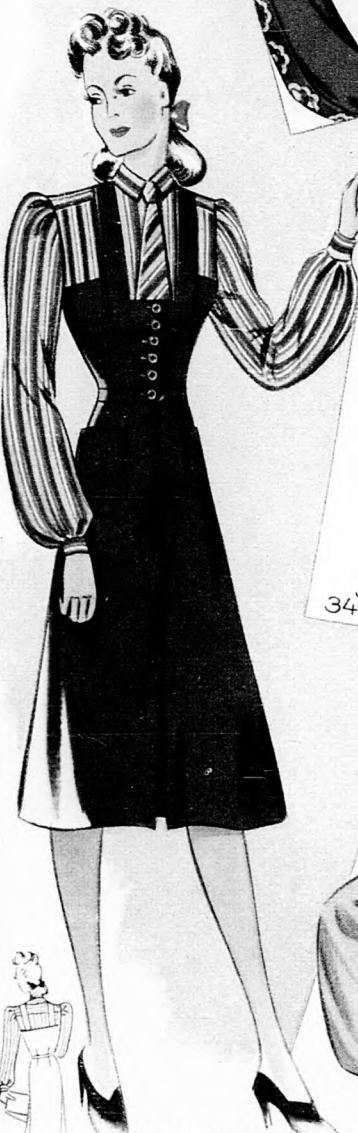

J. 34036

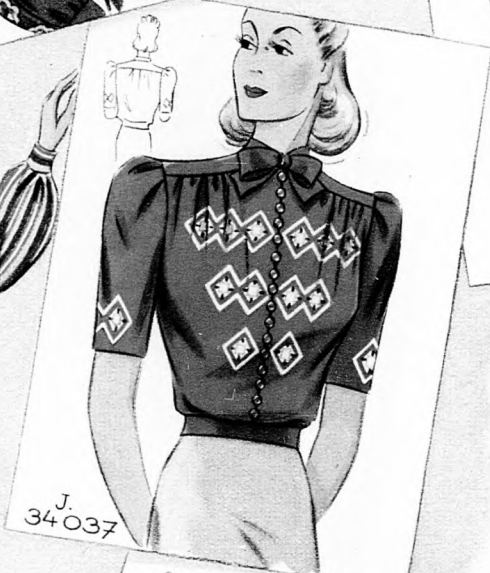
J. 34035. Csinos őszi ruha. Az alj, mel-
lény és kantár kék gyapjűszövetből.
A blúz piros-kék csíkos anyagból, rádol-
gozott zsebekkel. A blúz angolos, hosz-
szú ujjakkal, keskeny gallér és nyak-
kendő. Anyagszükséglet: sima 160 cm.,
csíkos 110 cm. 130 cm. szélesből.

J. 34038

J. 34035

J. 34037

J. 34036. Középkék selyemből blúz, szí-
nes hímzés díszítéssel. Az előrészen és a
hátán apró szegélyek. Anyagszükséglet:
2.50 m. 90 cm. szélesből.

J. 34037. Fiatalos blúz piros gyapjú-
kelméből, hatásos hímzéssel díszítve. A
nyaknál magasan záródik, kis csokor-
ral. Anyagszükséglet: 1 m. 130 cm.
szélesből.

J. 34039

J. 34038. Csipkéből és tüllből elegáns
blúz. Magasan záródó nyak, hosszú
szabóval. Bő ujjak, alul kézzelével ösz-
szetartva. Anyagszükséglet: 2 m. 100
cm. szélesből.

J. 34039. Elegáns szürke blúz, felső-
része középkék anyagból, úgyszintén a
kézzelök is. A szürke gombok és a vö-
rös zseb díszítik. Anyagszükséglet:
1.20 m. szürke, 0.25 m. középkék 130
cm. széles gyapjúkelméből.

★
J.34040

J.34041

J.34042

J.34043

J. 34040. Elegáns délutáni ruha fekete selyemkreppből, finom mintájú himzés-sel az előrészen és az ujjakon. A betét lila selyemkreppből, az öv fekete bársonyszalagból készül. Anyagszükséglet: 2,50 m. fekete, 0,80 m. lila, 94 cm. széle-sből.

J. 34041. Elegáns délutáni ruha közép-kék selyemből. A húzott részt virág díszíti. Az alj rövid, harangalakú. Az öv

hátral csokorra van kötve. Anyagszükség-let: 1,60 m. 90 cm. széle-sből.

J. 34042-43. Fiatalos őszi kosztüm. Mohazöld gyapjúkelméből, fekete per-zsia díszíti. A blúz rózsaszín-zöld csí-kos selyemből készül. A csíkos anyag keresztbe és hosszába van feldolgozva. Anyagszükséglet a kosztümhöz: 2,80 m. 130 cm. széles, a blúzhöz 1,90 m. 94 cm. széle-sből.

J. 34087. Fiatlos őszi ruha síma és kockás anyagból. A ruha előrésze és ujjak síma anyagból készül, a többi kockásból. Fehér mellényszerű betét és sötét keskeny bőröv díszíti. Anyagszükséglet: 1,20 m kockás, 1 m síma gyapjúkelme 140 cm szélesből.

J.34087 ★

J.34088

J.34089 ★

J.34090

J.34091

J. 34088. Délutáni ruha ciklamen-színű gyapjúkelmeből. Az alj egyszínű szövetsből, elől két öv berakással készül, kissé harangalakú. A blúz azonos alapszínű sötétkék kockázással. Magas síma, 1,20 m kockás 140 cm szélesből.
 J. 34089. Sötétbordo ruha selyemből és bársonyból. Egész hosszban egybeszabott ruha, igen előnyös. Derékban elől és hátul sugárszerűen keskeny húzás. Az ujjak bársonyból készülnek. Egy szép tü díszíti a nyaklevegőst. Anyagszükséglet: 3 m bársony 70 cm szélesből, 2 m selyem 94 cm szélesből.
 J. 34090. Délutáni fogadóruha. Az alj szürke gyapjúkelmeből, többrészes szabású, alul bő. A blúz szürke gomb díszíti. Anyagszükséglet: 80 cm szürke, 120 cm mintás 140 cm szélesből, két csatszerű alapszínű sárgamintás anyagból készült, a nyaknál 3 gombbal záródik.
 J. 34091. Őszi ruha boleróval. Világos gyapjúkelmeből készül, a nyaknál 3 gombbal záródik. A boleró, öv, a nyak keskeny gallérja, valamint a gomb sötét anyagból, míg a boleró a ruha anyagával van szegélyezve. Anyagszükséglet: 2,20 m világos, 1 m sötét, 140 cm szélesből.

J. 34 093

J. 34 094

J. 34 095

J. 34 096

J.34092

J. 34092. Elegáns délutáni kabát fekete bársonyból, szürke prém díszíti a gallért és kézelőt. A kabátot szép csat tartja össze. Igen előnyös erősebb hölgyek részére is. Anyagszükséglet: 4.10 m. 90 cm. szélesből.

J. 34093. Őzszínű gyapjúszövet délutáni ruha, mely erősebb hölgyeknek is igen előnyös. Zöld-barna pettyes selyemből sálszerű betét, az ujjakon ugyanilyen színű keskeny kézelő díszíti a ruhát. Anyagszükséglet: 2.25 m. barna, 60 cm. selyem 130 cm. szélesből.

J. 34094. Elegáns délutáni ruha világoskék selyemkreppből, erősebb hölgyek részére is igen előnyös a keskeny fehér mellény, mely a kivágást szegélyezi, valamint a fehér gombok és a fehér virág. Anyagszükséglet: 3.30 m. 90 cm. szélesből.

J. 34095. Erősebb hölgyek részére előnyös ruha színes selyemből, világos mellénnyel, melyet sötétszínű hímzés díszít. Az öv a mellényre van gombolva. Anyagszükséglet: 0.50 m. világos, 3 m. sötét selyem 90 cm. szélesből.

J. 34096. Elegáns délutáni látogatóruha kék selyemből, bő, fehér ujjakkal és keskeny fehér mellényszerű résszel és ugyanilyen színű virágesokor az öv mellett. Laposhímzés díszíti az ujjak felsőrészét. Az alj több részből áll és tűzések díszítik. Anyagszükséglet: 3.10 m. színes, 0.55 m. fehér selyem, 94 cm. szélesből.

Tiszaparti románca

I.

Anna, a fiatal révészasszony gyalogszéken ült a révház előtt. Előtte állt Ferenc gazda. Ostor volt a kezében, az ostorral csapkodta a révház előtt elhúzódo ösvény szélén strázsáló labodákat. A révház háta mögött a part aljában székér állt, két kibablázott ló harapta a kövér füvet. Ferenc módos gazda volt, özvegyi sorban, vénülő ember. Búsongva szakadoztak fel belőle a szavak.

— Dani akkor se szeretett úgy, mikor a hamvat lecsókolta az arcdóról, mint ahogy én most szeretlek! Dani csak a fiatalágodat szeretted, oszt mikor jölla-kott veled, napszámra zavartl... Ó itt húzta a hajót, itt lustálkodott a révnél!... Jöjj, mert viszlek!... Nagy-gazdáné leszel, tejbé-vajba fűrösztel-tek!... Már a bútor is kicseréltem a kedvedért, hogy újra jöjj belé, jól érezd magadat!

Az asszony sóhajtozott.
— Láthattad, — folytatta Ferenc, — hogy a házam homlokára felvertem a nevedet, úgy mint az urak szokták. Ott áll, hogy: „Anna-lak”! Kocsival jöttem érte, úgy viszlek büszkén végig a falun. Az asszony felnézett nagy barna szemével az emberre. Végigcírógatta tekintetével, jól estek neki a szavak. Jól esett a szerelem, amit pedig ő nem érzett a vénülő ember iránt. Újra sóhajtott.

— Hova gondol? ... Nem megyek én addig, míg Danitól törvényesen el nem válok!

— Tegnap nem így beszéltél!
— Tegnap, az tegnap volt! Nagyon el voltam búsulva!

Alkonyodott. A megáradt Tisza vad zúdulással rohant lefelé. Ferenc gazda fent volt a parton, nézte a vizet. Hiába minden kérés, könyörgése, a szép révészasszony állhatatos maradt. Már úgy látszott, hogy hasztalan furakodott belé ennek a fiatal emberpárnak az életébe, nem viheti el Annát, akibe kimondhatatlanul belészeretett. Szépszerével nem lehet övé az asszony. Ki kell neki játszani az utolsó kártyát, amit csak erre a végső esetre tartogatott. Teleírt papírlapot húzott ki zsebéből, odanyújtotta Annának.

— Olvasd el!
Anna kételkedve vette át a levelet, olvasta. Remegett s mikor a végére ért, elsápadt.
— Igaz volna ez?
— Megismerheted az urad kezze-rését!... Ennyit érsz neki! Eladott négy hold földért!

II.

Ferenc gazda a boldogságtól fejvesztetlen ölelgette a kétségbeesett asszonyt a parton az alkonyatban. Anna talán nem is tudott semmiről semmit, csak a levél, a szerződés ugrált előtte ákom-bákom betűvel! Csúful vásárra vitte az urat! Irgalmatlan sorsfordulása ez az életének! Ha igaz ez, akkor megy, felesége lesz ennek a vén embernek, még ha szíve szakad is!

Egyszer csak tompa harangütések hallat-szóttak a falu felől. Ferenc gazda fel-ütötte a fejét.

— Félreverik a harangot!... Tűz van! Vörös tűzcsóvák nyaldosták már akkor a boruló eget, a faluban éppen azon a részen, ahol az „Anna-lak” várta új gazda-asszonyát, a régen meghalt után...

— Nagy Isten!... Az én házam körül ég!... Talán csak nem... Szaladok!... Visszajövök érte, Anna, addig kés-űj jel!

Mégegyszer átkarolta az asszonyt, aki már abban az időpontban több mint bizonyos, hogy nem volt eszénél. Azután gyorsan befogta lovait, felugrott a kocsira, a lovak vágtaiba kezdtek. Szágul-dtak a falu felé.

III.

Ezalatt a kertek alól, át szántásokon, ve-téseken a Tisza felé tartott egy magából kikelt sötét alak. Borostás arcára a gyű-lölet ült ki, lopva tekintgetett vissza. Barna szemében a bosszú csóvája lobo-gott... Úgy vélte, hogy csendőrllovak pat-kói csapkodják utána az út porát vagy szörnnyűlködő szemzugarak kísérik mene-külő útjában.

Bujkálva ment a fűzések alján a révház felé. Eliszonyodva látta a rettentő vizet, hogy úszva menekül tovább. De most istenkísértése volna az úszást megkísé-relni! Ha rongy is az élete, mégis csak élni akar! Húzza a kint idegen földön, elfelejti a hátlen asszonyt, elfelejti a bosszút! Dehogy is kell neki a föld! Csak megszédült az este a vén gazda szavától! Pedig jobb lett volna megszoritani a torkát!

Őszi ruhák

A révházhoz ért. Anna még mindig ott állt a parton, eszelősen nézett a falu felé. Felsikoltott, mikor Danit meglátta. — Add ki az ujjasomat! — sólt rá go-rombán Dani.

Anna kihozta az ujjast. Dani magára rántotta és már oldozta a csónakot. Az asszony nézte emberét és valami elké-peztő sejtés vágott belé.

— Dani, Dani, talán csak nem te? ... Az égő ház felé mutogatott. Dani már ak-kor eltolta a csónakot a parttól, az eve-zővel nagyot lököt rajta, a csónakot el-kapta a rohanó ár.
Anna kezét tördelve rogyott le a partra.

IV.

Összekapkodott néhány szükséges ruha-darabot. A nagy vashíd felé kerül, utána megy Daninak! Állt a parton, Dani a Tisza közepén átkelődött az árral. Csak szerencsésen átaljutna!... Istenem, se-gítsd meg!... Világos most már előtte minden!

— Jó estét, ifjasszony! — köszönt va-laki a háta mögött. Hol van az urad, szép Anna?

Két szuronyos csendőr állt a parton. Annában meghűlt a vér Nem felett, nem is tudott volna.

— Mért nem szólsz, Anna lelkem? ... Nézz csak oda a Tisza közepére! ... Vajjon ki az a bátor legény, aki ebben a rettentő áradásban kockára meri tenni az életét, ha nem kell?

— Nem tudom, őrsvezető úr, nem tudom! — Ne-em? ... Na mingyárt megtudjuk, hogy ki ija-fija? ... Lelővöm én, akárki legyen is!

A csendőr állához kapta a fegyvert, cél-zott. Sokáig célzott és Annát halálos verejték verte ki. Felsikoltott. Sikolyát visszaverték a partok, döttört a víz zúgá-sán. A csendőrhöz ugrott, elrántotta a fegyvert.

— Ezt akartam tudni! — mosolygott a csendőr. — Tudtam, hogy elrúlod ma-gadat!... De nini! ... Mindenképpen használt az ijesztés!... Amint látom, Dani is jön vissza!... Mért hazudtál, szép Anna?

Anna már sirt, nem válaszolt. Az izgal-mak leverték a lábáról, leroskadt a pá-zsitra.

Hosszú idő telt el, míg a csónak partot ért, csapzottan, vízesen ugrott ki belőle Dani.

— Nem a fegyvertől ijedtem meg, őrs-vezető úr!... Nem azért jöttem én vissza, hanem... mikor... ez az ass-zony felsikoltott, akkor megéreztem... hogy Anna igaz asszony... Nincs egye-bem, csak ő... Most pedig vigyene!...

V.

— Meg se csókolosz, Dani! — sirt fel Anna.

Ölelkeztek. Csókolták egymást. És ak-kor feltűnt a homályban Ferenc gazda meglőrt alakja. Vánsszorogva jött, mintha néhány óra alatt száz évet öregedett volna. Rozzantún, vén, öregember lett, végtelen szomorúsággal nézte az ölelke-zőket.

— Na, menjünk, Dani fiam! — szólt az őrsvezető. — Turi uram is jöjjön ve-lünk! Majd az őrségen megismétli gya-nuját, hogy Dani gyujtotta fel az Anna-lakot!

— Őrsvezető úr!... nemigen gyanúsítok én mán senkit — választolt erőltlenül Ferenc gazda. — Engedjék el Danit, mert ár-tatlan!... A tüzet a saját gondatlansá-gom okozta. Én vagyok a felelős.

Nagyot sóhajtott. Elindult, húzta meg-görnyedt alakját a csapáson a falu felé. A két csendőr bizonytalankodva követte.

Asszonyélet Afrikában

Drja Péli Zya

Volt olyan esetem, hogy amikor megérkeztem a tisztviselő házába — akinek a Kormányzó parancsa szerint engem vendégül kellett fogadnia — a fekete feleség elbujt, de viszont, ha maradtam néhány napig, be-besomfordált, nevetgált s a maga módja szerint kereste a barátkozást, mint a néger szolgálk feleségei (a szolgálk nem kapnak ételmezt gazdájuktól és asszonyaik főznek nekik az udvar végében). A fehér férj telerakja ékszerekkel a fekete asszonyát és olyan ételeket ehetik, mint soha más néger, mégis, amikor megkérdeztem, szereti-e fehér urát: lekicsinylő ajkbiggyesztéssel felelt.

A fehér férfiak maguk is beavallották, hogy fekete asszonyt nem sikerül magukba bolondítani: csupán csak a jólétet szeretik, amihez az ő révükön jutnak.

A szegény kis félvérű lányok majdnem pártában maradnak, hacsak közben — ami gyakran fordul elő — ki nem siklanak a kedvestestvérek keze alól és azon kezdik, hogy fehérek „feleségévé” lesznek és ott folytatják, ahol az anyjuk.

Ezek a félvérű nők úgy hatolnak bele a négerék életébe, mint az egészséges testbe a kigyó mérég-jullánkjá: megkeserítik asszonytársaik és a néger férj életét. Dehát ez Brazzavill „fővárosában” van. Négyezer akkora területnek fővárosa, mint Franciaország.

Az ilyen fővárosokban a lakosság egyharmada fehérember, a többi pedig a fehérek szolgálja. A négerék élete az ilyen helységekből nem irányadó. A civilizációból a rosszat előbb eltanulják, mint a jót és szinte jobb, ha nem tanulnak semmit.

Szolgáim között mindig akadt, aki tudott velük beszélni és tolmácsul szolgált.

Nem hiszem el fenntartás nélkül, hogy az afrikai négerasszonyoknak nincs gondolatvilága, azonban annyi tény, hogy igen nehéz volt ebbe belevilágtítani. A legtöbbször csak nevettek, mint a szégyellős falusi kislányok, ha a tolmács útján kérdéseket intéztem hozzájuk. A legtöbbször csak elnézhettem, hogyan dolgoznak. Gyakran két gyereket egyszerre szoptattak: az újszülöttet és az előtevalót. Az utóbbi irígyen püfölte kis öklével utódját, aki miatt neki kevesebb anyatejt jutott. Az anya csak mosolygott, jámbor elnézéssel, de tekintetéből sajnálkozást is észlelhettem: sajnálta biztosan, hogy emlíből nem jutott annyi, hogy a nagyobbik is meg legyen elégedve.

Néha három asszony is ült gyermekeket szoptatva egymás mellett és megadtam, hogy mindhárom asszony egy férfi felesége. A férfi pedig, a három asszony egyetlen férje, ott szunyókált bent a hús kunyhóban. Az asszonyok míg szoptattak a szabadúzó mellett, az egyik az agyagfazékban rotyogó pépet kavargatta, a másik rózsát törtelt, a harmadik tovább szoptatva vízért ment.

Ha megkérdeztem: szeretik-e egymást — ők, az asszonyok — még a tolmács is nevetett a furcsa kérdésén, az asszonyok pedig csodálkozó nevetésbe törtek ki, amikor megértették, hogy mi után érdeklődöm. Előfordult, hogy össze is szólalkoztak azon, hogy mit feleljenek. Ilyen probléma elé nem igen szokták al-

lítani őket. Szeretik-e egymást? Ezt valószínűleg még önmaguktól se kérdezték meg soha. Egyébként pedig asszonyok mindenütt elég könnyen perlekednek, csak nem mindenütt csinálnak ebből államügyet.

A legtöbbször végül is kijelentették, egyenes felelet helyett, hogy: az ő uruk nem olyan szegény, hogy csak egy asszonnyal kelljen beérnie. Ha csak egy felesége lenne a férfinak, minden munkát egyedül egy asszonynak kellene elvégeznie és... nem is lehetne uruknak anynyi gyermeke.

Itt meg kell jegyezzem, néger asszony — Afrikában persze — ritka esetben hoz három-négy gyermeknél többet a világra. Sőt már ez is igen nagy teljesítmény. Orvos nélkül, az ő barbár, elképesztő módszerei miatt kevés az olyan asszony, aki már az első gyerek világrahozásával ne szerzett volna magának valami élete végéig tartó betegséget. Ennek folytán, a mi mai civilizációnk nélkül is, egykerend-szer a „divat”, sőt már évszázadok óta az — a kongói négeréknél. Ehhez még hozzá kell adni, hogy mint mindig, még ma se nevelik fel a gyermekek öven szálalékát sem, amin szintén nem lehet csodálkozni.

Ennek tudható be, hogy — bár már a gyarmatosítások fejlődése óta, kb. két évtizede, a fehér hatalom igen igyekszik a gyermekhalandóságok csökkentését elérni, még se jut egy egész ember — asszonyokot, gyerekeket beleértve — egy négyzetkilométernyi területre az Egyenlítői-Afrikában.

Nos, a gyermek a néger férfi legnagyobb büszkesége. A néger asszony pedig — nekünk talán érthetetlen módon — természetesen tartja, hogy férjét rajta kívül más asszony is ajándékozta meg utóddal.

Szerintük szörnyűség az is, hogy asszonyoknak kell megművelniük a földet, bunkózni a lisztet, stb... Pedig tulajdonképpen a néger nő mégsem dolgozik anynyit, mint a mi szegény asszonyaink. Igényeik nemcsak a lakás és ruházatközelgés tekintetében van leegyszerűsítve a valételeg. Néhol a gyerekek, férfiak csupa kedvtelésből halászatnak — ahol lehet — de a legtöbb helyen még annyi fáradságra se vetemednek, hogy apró földi állatkák után saladjanak, hanem megvárják, míg a víz ömleli kezd az egyekből és a mezei pocokokat, patkányokat, sündisznókat a víz árja sodorja be kunyhóikba. Egyébként nemcsak megelégednek a kukacokkal, de határozottan kedvelik ezt a fajta húsleledet. Pálmaleveleiben kisütve úgy ropogtatják a gilisztákat, mint mi a bombonokat. A kukacszedés az egyetlen kedvelt foglalkozásuk. Az ilyesmivel — dolgozni nem szerető négerék egész jól kielégítik gyomruk igényeit.

(Folytatjuk.)

ÁGYTOLL-PEHELY

tarka fosztatlan toll P.1.20, sz. fosztott toll P.2.—, fehér fosztott libatoll P.3.50, jobb minőség P.4.50 kilónként, 5 kilós csomagolásban bérmentve, utánvételt szállít Rosner Gyula cég ágytoll üzeme Kiskunfélegyháza.

székelyi Nyíry László ny. vezérkari ezredes

CSANG CSIN, A JAPÁN KÉM

Az alábbi kémtörténetről 1937-ben a Hearst-lapok emlékeztek meg. A felsorolt cselekmények regényesen fantasztikusoknak látszanak, mégis tény, hogy a japán „Nisi Nisi Simbu” Csang Csin-t nemzeti hősként tiszteli, aki „majdnem hihetetlen vakmerő hősi tetteivel a hazának elvülhetetlen érdemeket szerzett.” 1937-ben, a japán déli hadsereg főhadiszállásán, a vezérkar tisztjei lázasan készültek a támadó előnyomulás folytatására. Bent, a vezénylő tábornok szobájában, egy civil ember ült szemben a generállal. A polgári ruhában lévő ember a japánoknak egy nagytértű hírszerző ügynöke volt, név szerint Csang Csin. Ez alkalommal azzal bízták meg az idegét, hogy szerezze meg a kínai vezérkar ügynevezett menetkészültségi táblázatát, amely megmutatja, mikor, hol, hány hadosztályt tudnak a kínaiak összehívni az ellentámadás céljaira?

A japán hírszerzőt azzal is megbízták, hogy tegye ártalmatlanná a lehetőség szerint azt az igen kellemetlen kínai kémét, akit Yeng Szünek hívnak és aki a kínai marsall környezetében, rendszerint egyenruhában teljesít szolgálatot.

A japán megbízott elvállalta a kapott feladatot és eltávozott. Az újságleírások szerint másnap éjjel 11 órakor a wulusi temető árkában egy kínai tiszt hasalt és kímélte az eget. A kínai hírszerző szolgálat ugyanis idejében megtudta a japánok szándékát és minden elkövetett, hogy a várva várt jövevényt elfogassa.

A holdas éjben végre felcsillant egy japán gép ezüstös teste. A Felkelő Nap országának színe, fehér mezőben piros pont, természetesen nem volt látható. Ezt titoktartás céljából tüntették el.

A japán kém ejtőernyővel ereszkedett le a földre. Amikor kikászálódott az ejtőernyő selyemburkából, éles szemével azonnal észrevette, hogy várják, lesnek rá. Hatalmas ugrással átugrotta a temető árkát és nyoma veszett. A kínai katonák hosszas keresgélés után sem akadtak rá. Csang Csin látta, hogy üldözők minden oldalról. Ha vaksötét éjszaka lett volna, úgy bizonyára könnyebben elrejtőzködött volna üldözői elől. Így azonban szorultságában a temető fáinak árnyékában rejtőzködve, egy óvatlan pillanatban a halottasházba nyitott be, amelynek ajtaját bereteszte maga mögött. Különözött. A hold besűrűdő sugarai mellett azonnal felfedezte, hogy egy kínai halott fekszik előtte. Hirtelen elhatározással a halottat kiemelte koporsójából, annak ruháját magára húzta, a hullát a sarkokban lévő ruhaszekrénybe helyezte el, ő maga pedig belefektült a koporsóba.

Az amerikai újság haditudósítójának leírása szerint alig telt el egy negyedóra, amikor betörték a halottasházacska ajtaját. Csang Csin elérkezettnek hitte végőráját. Lehúnyta szeme pilláját alig észrevette, hogy kínai katonák közelednek hozzá. Az egyik már kezével utána nyúlt, amikor egy babonás kínai őrmester, lát-szólag a járőr parancsnoka, dermedt ijedségében visszahúzta őt a koporsótól, majd járőrrel eltávozott.

A hajnal első sugara Csangot már nem találta borzalmas fekvőhelyén. Útrakelt, hogy a kínai főhadiszállást elérje. Éjjel menetelt, nappal rejtőzködött. A nyugalom órájában kínai katonatisztnak öltözve, amely egyenruhát ruhája alatt

hordta, különböző csapatok konyhájáról táplálkozott, mert éjjel nem nagyon tűnt fel a csapatnélküli tiszt. Legnagyobb gondját az képezte, hogyan jusson be a marsall vezérkari főnökéhez, hogy feladatát elvégezhesse.

Végre bejutott Nankingba. A nagyvárosban sikerült elrejtőznie. De erre csak eleinte volt szüksége, mert egy szép napon állig felfegyverkezve, egy ellopott katonai motorral beállított a kínai főhadiszállásra. Az őrszemek tisztelegtek és beengedték a vezérkari főnököt helyettesítő alezredek elé, akinek azt jelentette, hogy a 38. kínai hadosztály küldte a főhadiszállásra, lőszerkészleteinek kiegészítésére vonatkozó megbeszélések végett.

Az amerikai haditudósító itt megszakítja a részletek leírását, csupán azt említi meg, hogy Csang Csinnak sikerült ezzel az alezredekkel a főhadiszálláson kívül eső, egy magánháznál beszélgetést folytatnia és hogy a kínai hadsereg hadrendjére és legközelebbi terveire vonatkozólag tényleg szerzett adatokat és pedig olyan értékeseket, amelyeket a japán vezérkar megfelelően értékesíteni tudott.

Feladatának azt a részét, hogy a kínai Yeng Szünt ártalmatlanná tegye, nem tudta megoldani. Sikerült neki azonban azt a helyet elérnie, ahol az érte jövő japán repülőgépek előre megbeszélte időpontban be kellett érkeznie. Csang Csin abban a pillanatban lépett fel a repülőgép belsejébe, mikor a kínai katonák a közelébe értek. Meg is sebesült, de adataival beérkezett a japán főhadiszállásra.

Őszi átmeneti kabát

Igy is szép az élet

Irta Szentgyörgyi Ferenc

— Semmit.

A pincér értelmetlenül nézett rá.

— Ma lent vacsorázom az étteremben — tette hozzá és ment öltözőkődni.

Az étterem tampa zsihongása, a halk zene jólesett neki. Kipirosodott és mosolygott. Diétás vacsorát hozatott, ugyanazt, amit szobájában szokott elfogyasztani. Józsién evett és pompásan érezte magát. Kis kellemetlen jelenete volt, de ezen hamarosan túltette magát. Vacsora közben ugyanis megjelent az italosfiú és megkérdezte tőle:

— Valami italt parancsolni méltóztatik?

— Csak vizet.

Másnap kissé bágyadtan kelt föl. Este megint megjelent az étteremben, megvacsorázott, élvezte a zenét, örült az életnek, azután ment föl a szobájába aludni. Amikor lefeküdt, hirtelen köhögés fogta el. A zsebkendője után kapott. Amikor lecsillapodott és a zsebkendőjét elvette szájától, a zsebkendőn egy kis piros folt maradt.

— Elfeledtem orvosságot bevenni — nyugtatta meg magát és izgatottan kapott az üveg után.

... Két hét múlva pedig találkozott a férfiával, aki a világot csavarogta körül. Keletről jött, az arcát barnára zománcolta a nap és a szeme fekete volt, mint a legsötétebb éjszaka. Az asszony megjegyti, amikor szeme először találkozott a férfi tekintetével. Könyörögve nézett rá. Védekezni akart. Nem tudott. Találkoztak, megismerkedtek. Az étteremben együtt voltak, az alkonyati sétáik kettesben teltek el. Az asszony mámorosan hallgatta a férfit, kacagott, vidám volt, jókedvű volt mellette, este pedig, amikor egyedül maradt fázott, didergett, ha lefeküdt, a párnák közé fürta a fejét, hogy az egész testét megremegető, fuldokló köhögése ne hallatszik ki a szobából. És fogadkozott, erős akart lenni, éjszakanként összecsomagolt, hogy másnap titokban elutazik. És maradt.

Aztán jött egy este. Valami jótékony célra tartottak hangversenyt a fürdő vendégei. Hangverseny után tánc következett.

A férfi aznap délután ezekkel a szavakkal fordult az asszonnyhoz:

— Ma este jöjjön el a hangversenyre, majd utána megvacsorázunk. És táncolni is akarok magával.

— Nem, nem szabad, nem lehet.

Este pedig, amikor magára vette bál ruháját és megállott a tükkör előtt, a negyven esztendeje jutott az eszébe. Arra gondolt, ami elmúlt s ami még hátra van. Érezte, tudta, hogy most, ebben a pillanatban érkezett el a választásra. Most döntenie kell. Elpusztulni kaczuga, vidáman, vagy élni, tovább élni szépen, csendesen, megöregedten. És mert az életet önmagánál is jobban szerette, az utóbbi mellett döntött. Kicsit könnyezett, kicsit sírt, hiszen azért mégis attól búcsúzott, ami nem tér vissza többé soha.

De összecsomagolt és ment. Nem írt, nem hagyott üzenetet. Amikor a vonat kirohagott vele a pályaudvarról, még sok-sok szomorúság volt az arcán.

De az éjszakára megjött a hajnal és amikor a hálókocsi pamlagán felnyitotta a szemét, az ablakon becsurgott a napsugár. És ekkor elmosolyodott. És ezzel a csendes mosollyal az arcán, megkülönböztelten ment az öregség felé.

Bálból ment haza. Zimankós januári éjszaka volt, amire hazaért, a könnyű, vékony atlascipőben átfázott a lába. Otthon sietve dobta le magáról a ruhát, belebújt az ágyba és aludni akart. Az álom azonban nem jött. Helyette valami hideg remegés futotta át testét, majd egyszerre, hirtelen pokoli hőség öntötte el, hogy a párnák, a paplan égették, süttöttek, utána ismét dideregni kezdett.

Öt napig élet és halál között lebegett. Öt nap után, amikor fölnyitotta szemét és megtudta, hogy mi történt vele, görcsösen kapaszkodott az orvos karjába.

— Doktor úr — rimázkodott — úgye — most már nem fogok meghalni?

Az orvos összeszorított szájjal nézte az előtte remegő, rimázkodó asszonyi arcot, amely a halál küszöbén, a lábzan, kábulatban eltöltött öt nap alatt még szebb, még finomabb lett, aztán halkán, sok melegséggel hangjában mondotta:

— Vigyázní kell, kérem, vigyázní...

— Doktor úr — sikoltotta — én élni akarok!

— Nyugalom, kérem, csak nyugalom — csillapította az orvos. — Elni lehet, sőt kell is, de nyugodtan, csendesen, zaj és izgalom nélkül. Az élet így is szép, sőt csakis így szép. Okosan, beosztással.

Az asszony elengedte az orvos karját. Fejét bágyadtan hajtotta hátra a párnára, szemével pedig az ablakot kereste, a világozságot, a fényt és hallgatta a felzúgó ucca zaját, a száguldó autók túlkölését, a villamosok csengőinek berregését, az egész diadalmas élet harsogó muzsikáját.

— Egy-két héti pihennie kell még, ágyban maradni — mondta később az orvos — és ha majd összeszedte magát, ha erőt gyűjtött, ha elég erősnek érzi magát arra, hogy utazást tehessen, akkor elmegy valahová. Délre. Ott most tavasz van, virágok nyílnak és ott... majd jó lesz. Ott teljesen meggyógyul.

... Negyvenéves volt ekkor az asszony és ebből a negyven esztendőből tizet az ura mellett töltött el, egy pusztulásra ítélt, halálra megérett ember mellett; gyógyította, ápolta ennek beteg szívét, halála után pedig jött őt esztendő, tele zajjal, táncsal, kacagással, mámorral, mintha egyszerre akarta volna pótolni mindazt, amit tiz esztendő elrabolt tőle.

Lenn a tengerparton, a szállóban erkélyes szobát nyitottat, az ablak alatt zúgott a tenger, az erkély pedig tele volt égő, nyíló rózsákkal, színes, tarka virágokkal és éjszakanként bódító illatot terjesztettek maguk körül. Az asszony eszténként kiállott az erkélyre, a színes, illatos virágok közé és hallgatta a tenger örökös zúgását. Életét szinte programszerűen rendezte be. Szobájában reggelizett, ebédelt és vacsorázott. Az orvos utasításait betartotta. Könyveket olvasott, meséket királykisasszonyokról, jó emberekről és boldogokról, óráig hevert a pamlagon lecsukott szemekkel és gondolatban továbbfűzte a meséket, boldog emberek csendes történetét. Alkonyat felé sétálni ment. Nem messze a szállótól volt egy park. Pálmák voltak benne, narancsfák és örökzöld növények. Nem járt erre soha senki. Csend volt itt.

Igy élt egy teljes hónapig. Egy délután aztán fáradtan kiesett kezéből a meséskönyv s amikor a szobapincér bekopogott és alázatosan megkérdezte, hogy mit parancsol vacsorára, fölegyenesedett.

Úri társaság

Kertészeti rovatunk vezetőjének, Szilágyi Józsefnek előléptetése.

Nagy örömmel jelentjük a Magyar Nők Lapja olvasóinak, hogy kertészeti rovatunk európai hírű vezetőjét: Szilágyi Józsefet, a fővárosi kertészet eddigi aligazgatóját a polgármester a fővárosi kertészet igazgatójává nevezte ki. Az ő nagy szakutadást, kiváló képességeit, értékes tanácsait eddig is igen eredményesen és nagy tisztelettel fogadták olvasóink. Most, hogy átvette az egész magyar főváros virág-birodalmának igazgatását, számunkra és olvasóink számára még értékesebbek lesznek az ő írásai. A főváros vezetősége sokat vár Szilágyi József nagy tehetségétől és ő be is fogja váltani azokat a reményeket, melyeket a megnagyobbodott Magyarország fővárosa fűz hozzá a gyönyörű parkok és fák birodalmában.

KÉT KÖNYV

Leszky Irén Éva, a kiváló írónő, *Magyar rapszódák* című könyvét első helyen a fiataliságnak ajánljuk. Nem regény ez a komoly munka, hanem magyar lelkiismeretet és öntudatot ébresztő lobogó fátyla.

Várnagy Miklósné, az Országos Műpropaganda Tanfolyamok kiváló előadója értékes munkát végzett: *A méz felhasználása a háztartásban* című könyve immár harmadik kiadása megjelentével. A mézes készítményeiről több első díjjal és díszokléllé kiüntettetett úriasszony a legaktuálisabb időben jött a háziasszonyok segítségére, mert a cukorhiányt pótolja az újból megbecsüléshez jutott méz felhasználása ismertetésével és receptjeivel. Az összes sütemény, torta, krém, vegyes édességek, kocsonyák, befőttek, saláták, édes pálinkák, stb. receptjei kizárólag mézzel készülnek. A könyv megrendelhető a szerzőnél: Rákoscsaba-Újtelep.

A *közismert SEMLER cég mindennemű finom szöveteiben ma is nagy a választék.*

HÍMEN-HIREK

Kiss Kató m. kir. postatisztviselőt Földváry Béla iparművész vezette oltárhoz Budapesten a Szent Domonkos templomban. — Zsarnóczay Ilona kedves előfizetőnk és Szamos József a kalocsai főszékesegyházban tartották esküvőjüket. — Bakos Ilona pestszentlőrinci kedves előfizetőnk Csondor István dr. városi tanácsnok a pestszenterzsébeti főplébániatemplomban vette oltárhoz. Tanu volt a menyasszony részéről dr. Pálházy Endre, Pest vármegye másodfőjegyzője, a vőlegény részéről dr. Májay Ferenc polgármester. Az esketést dr. Décei Géza tanácsos-plébános végezte fényes papi segédlettel. — Néhai nemes Raisz Miksa ezredes és Turcsányi Olga leánya, Livia és Mátis István evangélikus lelkész, Budapest, jegyesek. — Kiss Anuska csepeli kedves előfizetőnk eljegyezte Szabó Imre.

Harajovits Gyula ny. postamester és neje szül. Mazanak Mária Rimaszombaton, családi körben ünnepelték házasságuk ötvenedik évfordulóját. A jubiláló házaspár sok kedves ismerősük kereste fel jókívánásokkal.

ANGYALKÁK ÉRKEZÉSE

Klekner Rudolf bántapolcsányi községi jegyző és neje Györfly Erzsébet örömmel jelentik, hogy Cipryannéjuk és Évikéjük mellé a Mindenható ösíkét küldött, aki a szent kereszttségben Rudolf Gábor Béla Attila nevet kapta. Keresztzüllők: Csernizky Béla főjegyző és neje Kubiss Margit, Szilvásvár. — Vas Miklós m. kir. statisztika hivatali tisztviselő és neje, Buda-

pest, örömmel jelentik, hogy kisfiúk született, aki a szent kereszttségben a Miklós nevet kapta. — Wégh Andor és neje kedves előfizetőink örömmel közlik, hogy két éves kisfiúk mellé a jó Isten kisleányt küldött, aki a szent kereszttségben Sarolta Magdolna Anna nevet kapta. — Szita Ferenc MÁV muzsikai altiszt komáromi kedves előfizetőnk és neje szül. Parrag Erzsébet örömmel tudatják, hogy egy éves házasságukat a jó Isten egy kislánnyal áldotta meg, aki a szent kereszttségben Gizike nevet kapta. — Bányai György és neje Szabó Ilona királyhelmei kedves előfizetőink örömmel jelentik, hogy hat éves Levente fiacskájuk mellé kisleányt küldött az ég, aki a szent kereszttségben Cecilia Klára nevet kapta. Keresztzüllők Szabó Klára (Szuhakálló) és Csoltó László (Mátrarovák). — Bíró Károly MÁV segéd tiszt és neje érsekújvári kedves előfizetőink örömmel tudatják, hogy boldog házasságukat a Mindenható egy aranyos kis angyalkával áldotta meg, aki a szent kereszttségben az Emilia Anna nevet kapta. Keresztzüllők Szigetvári Győző MÁV segéd tiszt és neje.

— Zborovszky József és neje szül. Szabó Stefánia kispesti kedves előfizetőink örömmel közlik, hogy iker kisleányuk született. Az elsőszülött a szent kereszttségben Stefánia Margit Paula, a másodszüllött Franciska Mária nevet kapta. — Söki János m. kir. csendőrtiszt helyettes és neje gyulavári kedves előfizetőink boldogan jelentik, hogy kisfiúk született, aki a szent kereszttségben János József nevet kapta.

NYARALÁSI HÍREK

Kedves előfizetőink közül Gyimesy Ernő tábornok (Mezőtúr) Mezőtúron, Kacziány Imréné (Pápa) Túrján, Keresztes Lászlóné j. b. tisztv. neje (Hajdusoboszló) Tiszaszerdahelyen, vitéz Kovács Mihályné (Pestszentlőrinc) Jászeleken, Lipka Károly (Budapest) Balatonfüreden, özv. Sembery Istvánné (Budapest) Nagykanizsán, Stolcz Erzsébet (Budapest) Budapestben, Tittelbach Ferencné (Budapest) Kojisó-havason, Varga Józsefné (Lengyel-tó) Hévízszentandráson, Zentay Mihályné tanár neje (Kiskunfélegyháza) Balassagyarmaton élvezik, illetve élveztek a nyaralás örömeit. Temmer Kálmánné, őrnagy neje, kedves előfizetőnk, Kolozsvárról, a bevonulás alkalmával. — Meicher Györgyné kedves előfizetőnk Pálfáról küldött kedves üdvözlőt, amit szeretettel viszonzunk.

IN MEMORIAM. Részvételt jelentjük, hogy Gáti Gyula b. társ. tanító, tart. hadnagy tragikus körülmények között hirtelen elhunyt. — Özv. Lajpezig Vincéné sz. Hochreiter Jolán Niklán a szentségek felvétele után elhunyt.

IKIRÁLYNŐ LENNÉL

Nem, ez az érzés még nem szerelem,
Csak valamiből megfogad a lelkem...

Csak szeretlek látni Téged.
Nézni a homlokod, szemed,

Mely okos, tiszta, sugárzó,
Az ajkad, mely édes, mosolygó

És frissen pereg róla a szó.

Csak szövődni kezd egy színes szép

Mese. (Vigyázz, szét ne tépd!)
Csak érzem: ha jószággal, hittel,

Megértéssel, igaz érzéssel

Hozzám hajolna szíved melegen:

Tündérvárrá lenne a szívem,

Ahol minden csupa ragyogás

S Te előttem való hódolás,

Ki nékem drágább kincs minden

kincsnél:

A vár tündérrálynője lennél.

Báthory József

Üdvözljük erdélyi Asszonytestvéreinket!

Isten hozott benneteket, drága, magyar Asszonytestvéreink! Szívünk minden melegével, lelkünk túláradó szeretetével köszöntünk és ölelünk magunkhoz újból, sokat szenvedett mártírjai édes hazánknak. Hazajöttetek közbéink huszonegy hosszú, keserves év után.

Lélekből mindig veletek voltunk, veletek szenvedtünk, aggódó szeretettel kísértünk a nehéz kálvária úton. S most ugyanúgy veletek érzünk kimondhatatlan boldogságokban. Kiderült végre az ég felettetek, a várva-várt nap elérkezett, a hosszú, rossz álmunk vége! A Mindenható meghallgatta imáitokat s most már senki és semmi nem szakíthat el tőlünk benneteket, drága Asszonytestvéreink!

Ébredésetek boldog, vidám és büszke legyen, ne zavarja többé soha semmi, határtalan boldogságotok némiusa el megbocsátó sziveitekben a múlt keserveit, gyötrelmeit. Fáradt szeméteket emeljétek fel a csillagos magyar égre, amely szebben ragyog reátok most, mint valaha — az édes haza keblén csillogó drágagyöngyökre! Tudjuk, ismerjük tengernyi szenvedéseiteket! Nehéz hivatás várt reátok az átkos Trianon után. De magyar asszonyokhoz, Zrínyi Ilonához méltóan, hősiesen vállaltok ezt a szent feladatot s megálltátok helyeteket a legnagyobb viharban is. Ezért most sietünk nektek köszönetet mondani s elismerésünknek és csodálatunknak kifejezést adni. Igen! Csodálatos munka nehezült gyenge vállaitokra! Ti voltatok az eltiprással fenyegetett magyarságunk őrzőangyalai. A Ti hivatásotok volt a két évtized keserves küzdelmeiben elfáradó férfiakban az erőt, a kitartást s a már-már csüggedni kezdő reményt életelni, a hitet táplálni, a szenvedők könnyeit letörölni. A Ti hivatásotok volt az Isten virágos kertjének legszebb virágait — a drága kis magyar szíveket megmenteni édes hazánk számára. Köszönjük mindezt Nektek! Köszönjük, hogy magyar szó volt az első e kis virágok ajkán, hogy édes anyanyelvünkön imádkoztatok velük s szívükbe csepegtettétek és nem hagytátok kioltani a drága magyar hazaszeretetet.

Köszönjük a sok átvirrasztott éjszakát, a sok-sok várást, a boldog készülődést a nagy napra, a feltámadás napjára.

Köszönjük, erdélyi Asszonytestvéreink, a gyengéd, simogató kezekkel ápoló és féltve őrzött drága kincseiteket: — a szép magyar ruhákat, — a darabokban őrzött és titokban készült dicső magyar lobogókat, a gyermekeitek ajkáról oly szívből elhangzott édes, magyar köszöntéseket! Tudjuk, ez mind a Ti munkátok volt, — a Ti magyar lelketek tükre, — mert azt akartátok, hogy minél szebbek, minél magasabbak legyenek a felejtethetlen napok mindannyiunk számára. Köszönjük Nektek magyar Asszonytestvéreink ezt a magyar lelket s a féltve őrzött kincsek közt a legdrágábbat, hűséges, magyar szíveteket! Lobogó fátyla-ként égjenek most már az egyesült magyar szívek édes hazánk oltárán és világoztassák be a hajnalodó magyar eget felettünk, melynek fényében felragyogni lássuk a mi drága, boldog Magyarországotunkat!

Az anyaország asszonyainak nevében:

VITÉZ NAGY DÁNIELNÉ
alezredes neje

Hóry László levele

A Főméltóságú Asszony csodálatos díszmagyarjáról többször említés esett a legutolsó napokban a rádióban és a napilapokban. Sok hölgy kíváncsian érdeklődött, hogy milyen az első magyar asszony díszruhája. Ime a hiteles leírás: derékig tethez álló fekete bársony, gazdag gyöngyhímzéssel díszítve. Válla áttört régi Pannonia-csipke. Hosszú újja sűrű, nehéz, fekete csipkéből készült, csuklónál összehúzva. Az alj fekete brokát-selyem. Ehhez remek fehér Pannonia csipkekötény tartozik, amelynek magyar motívum alapanyagába a Kormányzóné Öfőméltósága kívánságára és tervei szerint a Horthy- és Purgly-családok ősi címerét hímezték be. Ezen a munkán hat hónapig hat kitűnően begyakorolt női kéz dolgozott. Az öltözetet kiegészíti egy szép, gyönggyel hímezett magyaros tarsoly és bársony főkötő, hosszú fehér csipkével. Valóságos iparművészeti remekmű ez a ruha. Terveit Varga Anna iparművész női készítette.

Onni Talas volt budapesti finn követ, aki húsz esztendőn keresztül képviselte a rokon nemzetet Magyarországon, mint köztudomású, néhány hónapja Rómába került. A napokban egy hétig Budapesten volt látható az ismert diplomata. Első szabadságát «második hazájában», itt töltötte el.

Kánya Kálmán ny. külügyminiszter, akit sajnálatos, súlyos baleset ért a közelmúltban, egy ötszázholdas földbirtok megvásárlásának tervével foglalkozott. A vételre felkínált birtokot családi alapon vette volna meg a Kánya-család. Eppen az autószerencsétlenség napjaiban készült Kánya Kálmán a birtokot megtekinteni. A bekövetkezett események egylegére újtát vágták a birtokvásárlásnak.

A legnagyobb telefonforgalmat az országban a katonatiszti családok hölgytagjai bonyolítják le. Interurbán és helyben aziránt érdeklődnek egymástól a tiszt asszonyok és leányok, hogy ugyan a különféle csapatostek közül melyek és havá kerülnek Erdélybe. «Kell-e ősszel költözöködni»? ez most a nagy kérdés.

Malatin Mariant feleségül vette Mersich Armand bankigazgatót. Az esküvő a győri bencések templomában volt.

Liget Lajostól, a kiváló magyar orientálistától, aki a háború alatt utazott el keleti kutató útjára, levél érkezett. Közli a kiváló tudós, hogy befejezte felfedező útját és elindult hazafelé.

Oberschall Viktor, a Kammer-textilkonzern vezére, mindig az első közt van, amikor jótékonykodni kell. A napokban újból szép szociális cselekedettel irányította magára az ifjú iparmágnás a közérdeklődés reflektorát, 4000 P költséggel két kórházi ágyalapítványt létesített szülőanyák részére. Bárcsak sokan követnék példáját, hogy ne legyenek anyák Magyarországon, kik az uccán szülnék.

Vérey Dezsőné kívánságára helyesbítjük a Tesz I. női lövészgárdájával szep. 10. számban e rovatban közölt hír szövegét olyképpen, hogy a Tesz I. női lövészgárdájának vezetője és szervezője vitéz Bayor Ferenc tábornok úr. Vérey Dezsőné csak tagja a lövészgárdának.

Jó gyermeknek ruhát Nagykovácsytól

Leányka- és fiuruhák, kabátok, intézeti ruhák sib. készen és rendelésre.

H Á Z T A R T Á S

Raguleves. Két csirke aprólékját zsírban, késhegynyi sóval puhára párolunk kevés zöldséggel. Azután liszttel meghintjük és kissé megpirítjuk. Másfél liter vízzel felöntjük s ha felforr, májgombócot főzünk bele. Májgombóc: 10 dkg bármilyen májat veszünk. Kevés zöldpetrezselyemmel, kevés finomra vágott hagymával, kevés fekete borssal és sóval megpirítjuk, ha kihült, a szitán áttört májhoz két tojást adunk és egy kanál liszttel összevegyítjük. Hígra készítsük, mert megkeményedik. Forrásban lévő levesbe főzük bele.

Töltött gomba (előétel). Szép nagy champignon gombát megtisztítunk, úgy, hogy a szára épen maradjon, azután borjúhúsból következő töltelékkel készítünk. Borjúhúst apró kockára vagdalunk és hagymás zsírban, kevés paprikával, egy kanál paradicsommal és sóval megpárolunk. Ha a hús puha, háromszor egymásután megdaráljuk és visszatesszük a levébe, tovább pároljuk, jól összekeverjük és a gombákat vigyázva megtöltjük vele, belerakjuk egy tűzálló tálba. Egy tejmerőkanál paradicsomot, ugyanannyi tejfölt és zsírt jól összekeverünk, a gomba alá töltjük, félórára sütőbe tesszük és tálaljuk.

Ikrás káposzta (körítés). Főzzük meg fehérborban a ponty ikráját és villával törjük szét. ½ kg savanyúkáposztát, kevés vöröshagymás zsírral, paprikával addig párolunk, míg megpuhul s keverjük a megfőtt halikrát hozzá s együtt pároljuk. Közben 3 deci tejfelbe 3 nyers tojás sárgáját keverjük s adjuk a káposztához. Zsírral kikent lábosba tegyük és a sütőben ½ óráig lassan süssük. Tálaláskor kiburjítjuk és sült halszeletekkel körítjük.

Esterházy-rostélyos tejfölösen, citrommal. Ujjnyi szeletekre vágott, szép sovány rostélyost húsverővel kiverünk és besózzuk. Lábosban, zsírral, kevés vízzel, lefődve, gyakori forgatás mellett addig pároljuk, amíg puha lesz. Ha szükséges, időnként egy kis vizet öntünk alá. Végül zsírára elsütjük és a szeletek mindkét oldalát gyengén megpirítjuk. A húst a lábos feloldalába felhalmozzuk és a zsír-

jába tesszük egy fél fej apróra vágott vöröshagymát, néhány szelet citromhéjat, késhegynyi törött borst, egy rizsszemnyi szerencsedióvirágot, egy kis darab csöves paprikát és pár percig kavargatjuk. Majd egy pár evőkanál vizet öntünk rá, kissé megsózzuk, citromlével savanyítjuk, hogy kellemes savanykás legyen és tálalás előtt 3—4 kanál tejfölt teszünk bele, melyben előbb egy késhegynyi lisztet elkavarunk. Gyorsan felforraltjuk és meleg tálon azonnal tálaljuk.

Receptkönyveket kívánságára ingyen küld: **DR. OETKER** gyár, Budapest VIII. Conti-utca 25.

Tésztareceptek

Rizsfelfújt. 15 dkg rizst ½ liter tejben, egy evőkanál cukorral, pici sóval puhára főzünk, 5 dkg vajat keverünk hozzá és hűlni hagyjuk. Ha hideg, adunk hozzá 3 tojás sárgáját, 2 evőkanál cukrot, 5 dkg mazsolát, reszelt citromhéjat s végül a 3 tojás keményre vert habját. Kikent, morzsával meghintett formában egy óráig gőzben főzzük. Tejsáddal tálaljuk.

Homok torta. Négy tojás sárgáját, 2 egész tojást és 7 dkg cukrot üstben, gyenge melegnél, összehabarunk és ha kihült, hidegen is habarjuk. Ezután 7 dkg lisztet és 7 dkg olvasztott vajat keverünk hozzá. E tömeget a tortaformába sütjük lassú tűz mellett.

Finom diós- vagy mákostekeres. 1 kg liszt, 15 dkg vaj, 15 dkg zsír, egy egész tojás és 3 tojás sárgája, 10 dkg cukor,

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

1 dkg cukor tejben feloldott élesztő, kevés só és annyi tejfel kell hozzá, mennyit felvesz. Este készítjük és másnap sütjük. Izlés szerint mákkal vagy dióval töltjük. A diót azonban ne daráljuk, hanem törjük a töltelékhez.

Sonkás pogácsa. 25 dkg főtt burgonyát 12½ dkg lisztet, 12½ dkg finomra vágott sonkát, egy tojásnyi vaját és kevés sőt gyorsan összegyúrunk, kisujnyi vastagra kinyújtjuk, apró pogácsákat szaggatunk, felvart tojással kenjük és gyorsan sütjük.

Tejfeles rétes. Jó réteskészítőt készítenek, azután 12 dkg vaját, 4 tojás sárgájával habosra keverünk és 5 deci tejfelt, 4 tojás habját, 12½ dkg mazsolát, 8 dkg héja-zott, törött mandulát és 8 dkg cukrot teszünk hozzá és ezzel megtöltjük.

Finom gyors kuglóf. Fél liter tejjel langyosítsunk meg, 2 dkg élesztőt, kevés porcukrot, csöpp sőt, két tojás sárgáját, kevés mazsolát és annyi lisztet adjunk bele, hogy a fánktésztnél könnyebb tésztá legyen. A kuglóf-formát kikentjük, félig töltjük és addig hagyjuk kelni, míg a forma tele lesz. Lassan sütjük.

Befőzés

Zöldborsó télire. Csak egészen friss, fiatal borsót tehetünk el télire; ami sokáig állt, az nem jó, mert erjedt lehet. A borsót nagyon gyenge sóvízben, melybe kevés cukrot is adunk, lassan főzzük 20 percre. Ezután üvegekbe vagy palackokba tesszük, az átszűrt levét ráöntjük, hogy jól ellepje és leköve, vagy dugaszolja, a forrástól számított 15 percre gőzölnék és kihűtjük. Másnap újból gőzölnék 10 percre.

Paradicsomsaláta. Erejt, de kemény paradicsomot veszünk. A paradicsomot kissé vastagabb szeletekre vágjuk és kisebb üvegekbe rakjuk. Azután gyenge ecetes vizet, kevés sóval, 3-4 kockacukorral, kevés szalicillel, borsnagyságú fimsóval és fűszerekkel együtt felforralunk és forrón öntjük a paradicsomra. Azonnal leköjtjük, pokrócokba takarjuk és másnapig így hagyjuk.

Almapüré cukor nélkül. Az almát hámozzuk meg, azután felaprózzuk és kevés citromos vízzel főzzük meg lassan olyan sűrűre, hogy a kanál megálljon benne. Hívós helyen másnapig hagyjuk állni. Másnap újra felforrósítjuk, kevés szalicilt teszünk bele, üvegekbe rakjuk, tetejét hagyjuk behörösdödni és a kihűlt, dupla pergamenttel kössük be és a forrástól számítva egy óráig gőzölnék.

Háztartási tudnivalók

Ha töltött csirkét, vagy galantint akarunk készíteni, csontozzuk ki a csirkét; így sokkal kiadósabb. Lehetőleg egy kilónál nagyobb csirkét vegyünk, 6-7 személyre bőséges ebédünk lesz, ha melegen készítjük és 7-8 személyre, ha hidegen vacsorára akarjuk tálalni. Tisztítsuk szárazon a csirkét, vagy tyúkot.

Rheumatikus fájdalomknál, idegfájdalmaknál, fejfájásnál, ízületi és tagfájdalmaknál, valamint meghűléses betegségeknel, gyorsan és biztosan hatnak a Togat-tabletták. Orvosok ezrei ajánlják a Togat-t, tehát Ön is bizalommal vásárolhatja. Tegyen még ma egy kísérletet. Kérje kifejezetten a kiváló hatású Togat-t. Teljesen ártalmatlan. Minden gyógyszerárban. P 1.60.

perzseljük meg, vágjuk le a lábakat és a fejet. A nyak kihagyásával vágjuk végig a bőrt a gerincen és szépen, óvatosan fejtsük le a húst a gerincről, majd továbbmenve a bordákról, itt találkozunk a felsőcomb-csonttal, ezt vágjuk le a gerincről. Mikor a mellcsonthoz érünk, itt legyünk óvatosak, nehogy belevágjunk a melle húsbába, mindenütt a csont mellett fejtsük le a húst. Ha ügyesen csináljuk, egészben emelhetjük ki a csirke-csontvázat. Először az egyik oldalon kezdjük el a lefejtést, azután a másikon. Ha a csontokat kiemeltük, a felsőcomb-csonttól is szedjük le a húst és a forgócsontnál vágjuk el az alsócombtól, mert csak az alsócomb-csont és a szárnyak maradnak meg. A kicsontozás után moszuk meg alaposan a csirkét és varrjuk be félig a bőrt a nyaknál, ahol a fej le lett vágva, varrjuk meg szintén a bőrt és a többi helyeken is, ahol esetleg a bőr tisztítás közben kiszakadt. Töltés után pedig a kimaradt rész is be lesz varrva. A csontokat természetesen együtt tesszük oda főni a csirkét.

A vérszegénység leghatásosabb gyógymódja a májkúra. Borjú-, marha-, vagy sertés májából napi 15-20 dekát kell fogyasztani, lehetőleg változatosan elkészítve, de a legjobb, ha nyersen készítjük el, mert a nyers borjómáj mind a négy vitamint, A, B, C és D-t tartalmazza. A borjómáj nyers fogyasztása úgy a legélvezhetőbb, ha a széjjelkapart májba elkeverünk kevés sőt, borst és citromlevét.

Ha gyors és könnyű piskótátésztat akarunk készíteni, előbb mindig a tojásfehérjét verjük fel habnak, mikor a hab kemény, tegyük bele a cukrot és verjük néhány pillanatig tovább s ugyanígy járjunk el a tojás sárgájával és végül a lisztet is. Sütésnél együtt nem tart tovább tíz percnél és összehasonlíthatatlannál könnyebb tésztát kapunk ezzel az eljárással, mintha a tojás sárgáját keverjük ki előbb.

Hölgyeim! Le a kötötűvel

Itt a XX-ik század szenzációja, a szab. „Rapid” kézi kötőgépezék. Munkája kézimunka. Minden kötési minta köthető. Néhány óra alatt köthet magának pulvert, blúzt, vagy rubát. Kezelése egyszerű. P. 35.—Kérje 13. ismertetőt. Áruforgalmi Kft., IV., Sütő-utca 2. félemelet 3.

É T R E N D

1940 OKTÓBER 1-TŐL OKTÓBER 10-IG

- 1. KEDD.** Ebéd: gulyásleves sztrifameltt. Vacsora: karfiol vajjal, vegyes sajt, gyümölcs.
- 2. SZERDA.** Ebéd: húsvéles, főtt hús, sóskamártás, pirított tarhonya gyümölcs. Vacsora: virsli tormával, gyümölcs.
- 3. CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: kőmennyagveles, töltöttkáposzta, csöröge. Vacsora: gomba tojással, paprikasaláta, gyümölcs.
- 4. PÉNTEK.** Ebéd: paradicsomleves, makaróni sajttal. Vacsora: ráchál, gyümölcs.
- 5. SZOMBAT.** Ebéd: habbales füstölt csülökkel, lekvárosderelye. Vacsora: párolt karotta, bundáskenyér, gyümölcs.
- 6. VASÁRNAP.** Ebéd: kacsapörölkéves, kacsasült burgonya, káposztasaláta, dióhabszlet. Vacsora: hideg libamáj, burgonyasaláta, sajt, gyümölcs.
- 7. HÉTFŐ.** Ebéd: karfiolleves, burgonyameltt. Vacsora: szalontudó délről maradt metélttel, gyümölcs.
- 8. KEDD.** Ebéd: pörékrémleves, töltöttrostélyos, tökfőzelék, tejeles pogácsa. Vacsora: rakottburgonya gombamártással, gyümölcs.
- 9. SZERDA.** Ebéd: tejeles kaporleves, vagdalt-pecsénye, parafőzelék, gyümölcs. Vacsora: borjúpörkölt galuskával, gyümölcs.
- 10. CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: káposztásleves, palacsinta. Vacsora: pirított borjómáj, párolt burgonya, cékla, gyümölcs.

Kertkultúra

Irja SZILAGYI JÓZSEF Budapest székesfőváros kertészeti igazgatója

A konyhakerti növények közül sokat lehet ősz folyamán (novembertől) vetni. Ilyen a vöröshagyma (dughagyma is), fokhagyma (dughagyma is), sárgarépa, petrezselyem, borsó. Ezek rendszerint minden baj nélkül átteleznek és a tavasi meleg idők beálltával azonnal növekedésnek indulnak és néha 1-2 héttel korábban szedhető, ami tavasszal, árban is nagy különbséget jelent. Az elmúlt tél abnormis hidege és nedvessége azonban sok helyen 100 százaléki elpusztította az őszi vetéseket.

Spenótot (Laboda) korán úgy termelhetünk, hogy augusztus-októberben, meleggáyi szekrényeknek megfelelő dűgyásban elvetjük, télen át fagymentesen tartjuk, lehetőleg ablak alatt, ha az idő engedi, sokat szellőztetjük, szükség esetén jó időben meg is kell öntözni, különösen februártól kezdve, amikor már több a napfény. Az így kezelt laboda, ha idejében vetettük, egész télen át szedhető. A hajatott labodát január-februárban meleggágyba vetjük, így zengőbb leveleket nyerhetünk, de viszont a kezelés sokkal körülményesebb és drágább.

Lombhullás után lehet már a lombhullató fákat és cserjéket ültetni. Természetesen csak fagymentes időben. Faiskolákban, ahol nagy tömegek kerülnek ültetésre, szokásos a lombot mesterségesen eltávolítani, sőt erre a célra különleges lombeltávolító gép is szolgál. Ha csak nem feltétlen szükséges, várjuk meg a természetes hullást. Van néhány fajfélé, amely az őszi ültetést nem mindig bírja. Ilyen az ostorfa (Celtis), nyír (Betula) és néha még az akác is. Az ilyen fákat célszerű tavasszal, a nedvkerítés megindulása előtt ültetni. A cserjék közül a jélcserjéket és örökzöldeket ajánlatos tavasszal ültetni. A fenyőket minden körülmények között csak tavasszal ültessük.

Nehéz, agyagos talajban a növények könnyebben telelnek, mint a laza homokos talajban. Mert nehéz talajban kisebb növéssel, acélosabb, laza talajban pedig bujább növéssel, de a kemény hidegnek kevésbé ellenálló növények fejlődnek.

A Granátalma (Punica granatum) hidegházi cserje, mely enyhe teleken nagyon védett helyen, takarva, a szabadban is áttelel. Szaporítása fás és zöld dugványozással történik. Márciusban a lombtalan vesszőket, mint egy 10 cm hosszúságúra vágjuk és homokba eldugványozzuk. Gyökeresedés után homokos meleggáyi földre, cserépre ültetjük és lehetőleg meleggágyba rakjuk, ha átgőgyökeresedett, visszacsipjük, többször átültetjük és visszacsipjük, hogy minél bokrosabb legyen. Lehet úgy is szaporítani, hogy meleg helyen tartjuk s az eltörő hajtásokat, amikor még nem kemények, eldugványozzuk homokba, gyökeresedés után ugyanúgy kezeljük, mint a fás dugványról szaporított növényeket. Fialat korban minden évben átültetjük, de az idősebb példányokat elég 3-4 évenként átültetni, nyáron marhatrágyával öntözzük, hogy a tápanyagot pótoljuk. Virágai az erősebb vesszőkön jelennek meg, ezért tavasszal a kihajtás előtt vissza kell metszeni és a gyenge hajtásokat eltávolítani, mert a virágatlanságot a sok gyenge vessző is az oka. Az edényes növények telettése fagymentes helyen történik.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Gyöngyvirág. Vesztélyes álmódzó, akit önszuggeszicója szeretlen rajongása bízta egy ismeretlen iránt. Ki tudná kibogozni, mi fakasztotta ezt az érzést és mi láplálja. Ami szépet és jót elmondott róla, az csak feltételezés az idealizált ideálról a legkevesebb pozitívum nélkül. A szerelem ezer oka közül mindjárt az elsők között szerepel a „látni és megszeretni egy pillanat műve” is. Rajongása makacsul tartós annak dacára, hogy az álmolvag nem mutat hajlandóságot át lépni a valóság nyílt területére. Nem találunk elfogadható magyarázatot a titokzatos hódolatnak időnként megszakadó és újból visszatérő fellángolására. Mi volna ez, ha nem játék csak az Ön érzésével, ami nem maradt elrejtve, sőt a néma szemek beszédéből mindent megértett. Az Ön idealizmusa annyira felette áll, mint a csillag az égen. Két úton járnak. Egyik fent a csillagok között, a másik a földön. Ezért nem találkoznak. Megrázkódattatás nélkül nincs fölébredés az olyan álmóéletből, amilyennel évek során csak ritkán találkoznak. Úgy látszik, nem találja meg az átmenetet a képelet és a realitás között, hogy felismerje az elkalandozás veszélyes és hiábavaló voltát. Hiba, hogy szenvedélyesen elfogult önmagával és az ismeretlen imáddal szemben, akit azonban még gondolatban sem lehet kérdőre vonni, hogy miért nem viszozza egy ábrándozó kislány szép, poétikus szerelmét. Mindenesetre stílusos az a fellengős

szerelmi álmódzás, de csak addig, míg nincs hatással a hétköznapi életére, nem kuszálja össze értelmét és nem vezeti félre. Az ébresztőóra kellemetlen, de kötelességre figyelmeztető éles csendjével jelezzük, hogy itt az óra, ébredjen föl! Az álmok sokszor hazudnak.

PUNKA KLÁRA ALL. TANITÓNŐ, kérdésére ezúton is szívesen tájékoztatjuk, hogy kézimunka-ajándékunkban az egész évi (P 24.—) előfizetési díj befizetése után részese. Arra való tekintettel, hogy előfizetése május elsején kezdődött, a kézimunka-ajándék jövő évben, az április havi előfizetési díj befizetése után lesz esedékes. Ha előbb történne az évi díj befizetése, természetesen az ajándékot is előbb küldhetjük meg. — Másik kérdésére ajánlhatjuk dr. Kollmanné lemhényi Dávid Andrea «A gyakorlati főzés tan-könyve száz ebéd keretében» háztartási könyvét. Megrendelhető a Kir. Magyar Egyetemi Nyomda könyvesboltjában, Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 18.

Felvételek a Gyárgondozónői tanfolyamra és a Kisanyák Iskolájába. A Budapest Székesfőváros Iskolánkívüli Népművelési Bizottsága felügyelete alatt működő 2 éves gyárgondozónői tanfolyamra és a Kisanyák Iskolája 1 éves egészségügyi és pedagógiai tanfolyamára a felvételek megkezdődtek. Beiratkozás és felvilágosítás Balogh Mária igazgatónőnél Budapest, II., Bimbó-út 3. I. 5. Tel.: 157—182. Úgy személyesen, mint telefonon kizárólag reggel 8—10 között.

DR. M. MARIA. Büszkék vagyunk, hogy legjobb barátjának tekintjük lapunkat. Hála-lásan köszönjük, hogy ezt egy új előfizetővel bizonyította be. Ennél kedvesebb bizonyítékot nem is adhatott volna nekünk. Hála-lásan köszönjük szíves járadó-szát és egy nagyon jó könyvvel is viszonzozzuk.

Az összes szépséghibák megszüntetése. Modern szépségápolás. Biztos hatású szépítőszerek. Vidékre postai szétküldés. FOLDESNE «JUNO» KOZMETIKAI INTEZETE, Budapest, IV., Károly király-út 24. Díjlatlan tanácsadás, levél útján is!

Zörgő-kelengye fogalom!

VERONIKA. A szeretetből való megbocsátás nem alázza meg senkinek a büszkeségét. A nyerstermészet nem jelenti a keményszívűséget. Mi úgy érezzük, hogy ez az a pillanat, amelyben eldöntheti: elfogadja-e az ura ajánlatát. Ön is hibás, mert ahelyett, hogy megmutatta volna finomlelkűségét, bezárkózott és eltilkolt a férjéről. Ha a férje rideg volt, Ön még ridegebb visszatéréssel felelt. Így, természetesen, eltávolították egymástól. A gyermekek is átvették a szülőknél tapasztalt modort és ugyanúgy bántják egymást, mint ahogy Önöktől hallották. Az Ön szíve tele van jóakarattal, jószándékkal és ezek a lelki tulajdonságok megkönnyítik az önmagával vívott harcot. Férje meglepte az első lépést az engesztelés felé, ezt mindennél többre kell értékelje. Az anyai és hitvesi szeretet felülemelkedik a harag indulatain és a szíve megjelöli az utat, amelyen eljut szeretettel szívéhez. Ne hallgasson sértődöttségére, ne hallgasson senkire és ne kérjen tanácsot senkitől, hanem egyedül a lelke sugallatát kövesse. Eggyedül tölte tudhatja meg az anyák és feleségek külön törvényeit, ami a szereteten és megbocsátáson alapszik.

Sz. Judit. Végtelenül megörültünk levelének. Gyönyörű, hogy gondolt reánk, hogy felénk fordult a szívével. Érezte, hogy gondolatunk szárnyai átölelik és egyetlen szóban elküldte mindent elárasztó szeretetének legragyogóbb sugarát. Örülünk, hogy nem fél a küzdelemtől. Nem fél a terhekől, amik vállaira nehezednek. Olyan boldognak és gazdagnak érzi magát, mint soha eddig. Lehullott a zár a lelke kincseit őrző ajtókról és ömlik a mérhetetlen szeretet, jószág és áldozat nyugatról keletre s mint egy gájtát tépett végtelen folyam, árad és eláraszt mindent az öröm kiapadhatatlan éltető vizével. Ez hiányzott az életünkől. A legközelebbi találkozásig szívből köszöntjük.

EGYMAGAMBAN. Épen azért fáradt, azért rosszkedvű és semmiben sem talál örömet, mert kizárta magát a társasleltől. Megbosszulta magát a visszavonulás, ami egy időre pihenés és megnyugvás érzését kelti, de csak egy időre, amíg a fáradság elmúlik. Vissza kell térjen az emberek közé, mert ha önként számúzi magát, természetesen elfelejtik azt, aki kikapcsolódik közülük. Még nem telt el olyan hosszú idő, hogy ne menthét ki visszavonulását. Egy-két összejövetel és a meghitt régi társaság ismét együtt lesz.

Mimóza. A szenvedés hinárjában fuldkló kétségbeeséssel kapkod valami elviselhetőbb, jobb élet után, mint amiben eddig része volt. Ebből a kétségbeesésből kiérzik, hogy súlyos elményei vannak és nem máról holnapra tornyosult az élete fölé. Milyen gyenge az ember, amikor

Légóltalmi tanácsadó

iroda

ingyen

felvilágosítás:

ANDRÁSSY-UT 21/78

Értékes könyvjutalmaink

LÁZÁR ISTVÁN, az elhunyt tüneményes tehetségű székely író *Omlak az udvarház* című erdélyi tárgyú regényében ragyogó lelkirajzát adja a székelységnek.

LÁZÁR ISTVÁN másik értékes könyve a *Mumia* című. Az író csapongó fantáziája korlátlanul érvényesül ebben a fantasztikus keleti tárgyú, szenvedélyes és bizarr fordulatokban olyan pompásan gazdag regényben.

GRÓF BETHLEN MARGIT, az illuztríris írónő *Morzák* című könyvében egy csokorra való novellája van összegyűjtve. Minden egyes novella külön érdekes epizód, izgalmas dráma.

H. G. WELLS, a legnépszerűbb angol író *Egy gámbor lélek története* regényében gazdag koncepciójú pszichológiai történettel ismerkedünk meg.

H. G. WELLS másik reprezentatív regénye címe: *Bealy*. Igazi kis remekmű, amelyből dúsan ömlik a szelletes humor, könny és mosoly.

MARY BORDEN világhírű angol írónő *Rágalom* című regényében mesteri mesés-zéssel bonyolítja a rágalom vádjával terhelt hősnéek kártyabotrányát.

MARTHA OSTENSO remek tollú amerikai írónő *Eljötték a szerelemhez* című regényében egy fiatal amerikai leány megrázó szerelmi története lelki-fordalmakon keresztül jut el győzelméhez.

Kérjük kedves előfizetőinket, szíveskedjenek az előfizetési díjjal együtt

20 FILLER PORTÓKÖLTSÉGET

beküldeni, mert csak úgy adjuk postára, ha a portódíjat előre megkapjuk.

BÜTYKE nem fáj,
nem látszik
ha szabadalmazott
SALLER-CIPŐT VISEL
Petőfi Sándor-utca 14-16. Telefonszám: 186-700

nincs más megoldás, mint sajátkezűleg eltépni az elhomályosult értelem lánccát és menni a maga útján, nem nézni sem hátra, sem jobbra vagy balra. De csak akkor tegye, ha igaza mellett érzi Isten erkölcsi világrendjét. Sohasem gondolta, hogy ilyen szívzorító lehet amellett a férfi mellett az élete, aki a leg többet jelentette számára. Kiderült, hogy a gyönyörű látomás mögött üszkösödő, gyógyíthatatlan rosszindulat tépi darabokra a mult közös érzéseit, amit Isten elé vittek a szívükben. Mi történt, hogy idegen, züllött világ ejtette foglyul a férfit és kiszívta belőle a jó érzés utolsó cseppjét is? A testi és lelki kimerültségnek ebben a stádiumában kimondhatatlanul nélkülözi a szeretet és a barátság erőt jelentő valóságát. Tusakodása zavart idéz elő lelkében s áldozatra akár a saját, akár mindkettőjük érdekében képtelenné teszi. Elszomorító emlékké fakult és szétfolyott az édes szerelem, amitől remélték, hogy boldogsággá nemesül, mint a tűzben olvasztott arany, ami így tisztul meg a salaktól. Önöknél, sajnos, épp fordítottja történt. A tűz a szerelmüket hanvasztotta el és a salak maradt meg. Hogy lehetne megcserelni és átfordítani az életüket? Azt mondja, semmi sem segít, mert mindent megpróbált már. Megdőbvenne áll meg az ember, mert tetetlenség érzi a szeretetet, amit segítségül hívhatna. Ha a jóság nem érvényesül, elbukik az ember.

EZT A KEDVES LEVELET, melyben olvasóinknak is van üzenet, szeretettel közöljük le. KEDVES MAGYAR NŐK LAPJA. Vagyunk néhányan, akik sokszor szeretnénk meleg, ragaszkodó sorainkkal felkeresni Önöket, de sajnos csak nagyon ritkán tehetjük, mert a mai komoly időkben a megélhetés nehézségeivel küzdő családanyák annyira igénybe vannak véve az élet mindennapi ügyesbajos dolgaival, hogy eseményszámba megy, valósággal ünnep számunkra, amikor mi is hozzájuthatunk a levélíráshoz. Ha ritkán is, azért mégis csak felkeresem, hogy megköszönjem azt a sok szépet és jót, valamint figyelmességet, amivel engem a kedves Lapjukon keresztül elhalmoznak. Mással nem tudom ezt viszonozni, minthogy hűségesen kitartok kedves Lapjuk mellett és az előfizetők táborát sok éveken keresztül én is növelem. Bizony, keservesek voltak a hónapok. A szeptember meghozta az örömet és a reményt, hogy most már csak minden nap jobb lesz. Lassan, de biztosan javulni fog minden. Valamit mégis szeretnék ajánlani asszonytársainknak, aminek talán hasznát vehetik. Van egy filléres perselyem. Ha valamiből visszakarok néhány fillért (6—8—10, még 2 fillért is) azt beleteszem. Ezeknek a pár fillérének a hiányát meg sem érzem, de minden hónap végén néhány pengő kikerül belőle. Így a nehéz hónapokban, mikor ügyszólván csak életemre jutott, nekem megvolt a kedves folyóiratom, gyermekemnek apró kézimunkája, sőt még mozira is jutott belőle. Ezt ajánlom, próbálják meg.

Azzal búcsúzom, ha gyakran nem írok, azért nem vagyok hüllen, ha hallgatok, azért nem változtam.

Öszinte szeretettel üdvözlöm:

Fekete Ferencné

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársaim közül ki volna szíves postamester ismerőséhez ajánlani jól varró, a háztartás minden ágában gyakorlott, végletlenül szerény sógornőmet. Szíves értesítésüket „Hálás lennék” jeligré kiadóba kérem.

Ismét kapható a **SZÖRTELENITŐ és FIATALÍTÓ «Déva»-krém.** Hatása végleges! — Póstaí szétküldés: «Déva», Porrogszentkirály. (Somogy m.)

Kedves fiatal olvasótársaim! Október elsején Pestre megyek tanulni, szeretném, ha közületek akadna hasonló fiatal leány (19 éves vagyok) — akivel egy szobában laknánk. A többit levélben megbeszéljük. „Öskeresztény” jeligré Léva, tanfelügyelőség kérék választ.

APRÓHIRDETÉSEK

A fővárosban úricsaládnál azonnal elhelyezkednék gyermek mellé, vagy beteg mellé, mint gyakorlott és képzett apólonő. Háztartásban segédkeznék. Négy középiskolát végzett félóra urileány vagyok, irodai munkában is van gyakorlatom. Leveleket „Kiskunhalas” jeligré kiadóba kérék.

Házvezetőnek ajánlok Pestre vagy vidékre magányoshoz idősebb úriasszony, aki cseléd-segítősérel vállalja a háztartás vezetését és főzést. Vidéki gazdaság minden ágában jártas, önálló gazdasága volt. Kitűnően főz és megbízható, minden tekintetben kifogástalan úriasszony. Leveleket „Elsőrendű” jeligré kiadóba kérék.

Pestre érkező családok számára úri otthon nyujtok. Dolánk, IV., Ferenciek-ter 7. II. 5. Telefón: 386-089.

Zongorák, pianók előzenekői hangszűrés részlete 350 pengőtől legolcsóbban Fenyőné zongoraműhelyben: Erzsébet-körút huszonhat. **Bézzongorák** csoda olcsón.

Párizsi születésű tanárnő felnőtteket gyermekeket tanít. Leveleket „Francia” jeligré kiadóba kérék.

Idősebb úriasszony magányosnál, kisebb családnál házvezetőnő állást vállal. Cím: Bély Sándor Belügyminisztérium.

Házivarrónő elsőrendű, finom munkához ajánlok, vidékre is. Kovács, Budapest, Szonyi-u. 32.

Cigányosan, kotta nélkül zongorázni leggyorsabban megtanulhat: II., Margit-körút 8., zongoratanítónőnél.

Zsófia-leányotthon tisztviselő és főiskolások részére. Budapest, IV., Váci-u. 65.

Bundák, szépek, olcsók Kóky Endre szűcsnél, V. Vilmos császár-út 10. sz. Telefón: 386-784. Átalakításokat vállal.

Nőruha szabás-varrás, ipari szalon. Méretek után szabásmintákat készítek. Kerekésné, Vámház-körút 5.

Legmodernebb szabás, varrás, fehérneműszabászat. Mestervizsga, „Elt” szalon, Erzsébet-körút 46.

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kellemes lakásban 2 pengőért megszállás. Főjegyző, Orczy-út 40. I. 10.

Rövid fekete gyakorlózongora kettőszáz, zongorák, pianók feltűnő olcsón. Tisztviselőknak előzenekői legcsekélyebb részlete. **Rákóczi-út öten.** Zongoraterem. Erzsébet-körút sarok.

Budapestre érkezőknek „Úri otthon” nyujtok 2 pengőtől. Hajduné, ny. MÁV főintéző neje. Erzsébet-körút 2. III. 19. Emke-ház. Lift. T. 132-900.

ZALOGJEGYÉRT, ékszerért, fogaranyért, szőnyegért sok pénzt fizetek. **Baross ékszerház,** VIII., Baross-utca 83. szám. Telefonáljon: 134-770.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetéssel sürgősen vennek. Tel.: 139-503. Zongoraterem.

Kézimunka leírás

6. OLDALON. Madeira miliő, 80×80 cm méretben, pamutvászonra előrajzolva, 2.60 pengő. Szűrőablónja 1 pengő. Teljesen kész, géppel hímézve 10 pengő.

9. OLDALON. Angol-madeira miliő. Jóminőségű pamutvászonra előrajzolva, 80×80 cm méretben, P. 2.60. Szűrőablónja P. 1.—. Teljesen kész, géppel hímézve 9 pengő.

BÖRITÉK HÁTSÓ KÜLSŐ OLDALÁN: Kiöplő függöny 150 cm. széles és 250 cm. hosszú, alul 15 cm széles rojt, oldalt műselyem pikó, teljesen készen P. 32.70. 300 cm széles és 250 cm hosszú méretben, alul 15 cm széles rojttal, oldalt műselyem pikóval, teljesen készen P. 63.—. Az anyag méterszáma is megrendelhető, 150 cm. szélességben métere P. 10.50, 300 cm. szélességben métere P. 21.—. Ugyanebből az anyagból ágyterítő is készíthető, mely 220—300 cm. méretben két oldalán 15 cm. széles rojttal, és műselyem pikóval, teljesen készen P. 60.—.

MIMÓZA világhírű grafológusnál analizál kézből, írásból és fényképről. Személyes részvétel nem szükséges. Meglepően tárja fel az élet minden titkát. Megállapításai a tiszta valóságnak megfelelnek. Pontos születési és személyi adatokat kér, sajátkezü írással, levélben. Válaszbélyeg csatolandó. Cím: Pécs, Szent Vince-út 50.

Zongorahangolás, javítás, harmóniumkészítés, javítás legutányosabban: Szeber, Budapest, II., Török-utca 6.

Hajszálakat, szemölcsöket, szépséghibákat végleges, nyomtalanul garanciával eltávolít Kovács kozmetika. Tanítványképzés. Ingyen tanácsadás. Postaí szétküldés. Teréz-körút 1/c.

Olvasótársaim közül ki óhajtaná segítőtársnő otthonába a telen? Barátságból meleg lélekkel az lennék. Leveleket „Egyedülálló úriasszony” jeligré kérék.

Nyugdíjas úrnő vagy úr kellemes, szép, fürdőszobás otthonban nyugalmas és jó ellátást kaphat. Leveleket „Kényelmes” jeligré kiadóba kérék.

Hosszú gyakorlattal rendelkező öskeresztény kisasszony kisebb gyermek mellé azonnalra állást keres Budapestben. Velejecek Teréz, VI., Benczuru. 33/b. Szemere levelével.

Magányos úr keres tisztaság szerető, megélhetéssel bíró nőt, aki mellékeresésképpen készíthet lakásat, mint bejárónő rendben tartaná. Hivatásos takarító, aki naponta több helyre szalaggal, nem reflektál. Ajánlatot kiadóba kér „Megfelelő” jeligré.

Négy középiskolát végzett 19 éves r. kat. urileány ajánlok íródába, trafikba kiszolgálóni, postamesterséghez, vagy kimondottan úricsaládnhoz gyermek mellé. Gépirásban gyakorlott, trafik-kiszolgálásban is jártas. Bárhová megy. Cím: Tulásfalvi P. R. Nyiregyháza. Postán marad.

Egésznap munkával elfoglalt szülők másfél éves kislány mellé gondozónőt keresnek jó fizetéssel. Cím: Cseri Kálmán, Kecskémét, Kossuth-ter 3.

Nyugdíjas keresztény úrnőnek komfortos villában Balatonalmádi hónapokra teljes ellátással havi 120 pengőért otthonra találunk. Leveleket „Családi otthon” jeligré kiadóba kérék.

Úrnők részére hozott ruhaanyagból, varrással, szabással tanított és mestervizsgára előkészítet. „Viola szalon” Eskü-ter 7.

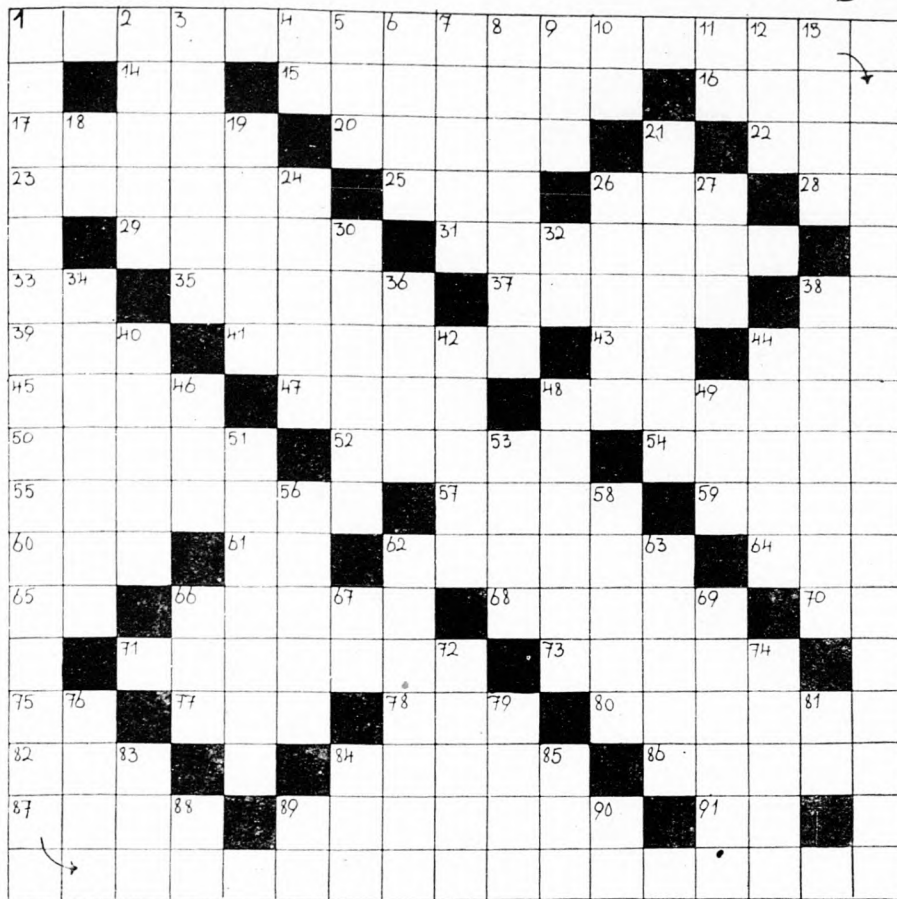
Vidéki vegyes kereskedésbe kiszolgáló hölgyet keresünk leltár átvételre, biztosítékkal. Jelige „Püszér”.

Feladás szerkesztő és kiadó: Papp Jenő

Kéziratokat, klistéket, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap cikkeit és képeket átvételre és közlésre illos. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungaria Hirlapnyomda R. T. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. sz. 3712.40.

Feladás vitéz Bánó Lehel igazgató. A könyvnyomtatás 500. esztendőjében.

Keresztrejtvény

Megfejtési határidő 1940 október hó 10.

A megfejtés eredményét 1940 november hó 1-i számunkban közöljük.

JUTALOMDIJAK:

1—5. díj: a MUL Kézimunkabolt (Budapest, VI., Teréz-körút 6.) előnyomatolt milió-ajándéka.

6—7. díj: JUNO kozmetikai intézet (Budapest, IV., Károlykirály-út 24.) arckrém-, púder- és szappanajándéka.

8. díj: Cadeau csokoládégyár (Budapest, VI., Izabella-utca 88.) 1/4 kg díszdobozos bonbonajándéka.

9. díj: Heilig harisnyaház (VII., Rákóczi-út 26.) egy pár selyemharisnyaaajándéka.

10—16. díj: egy-egy előfestett gobelinretikül.

17—20. díj: két-két tálcakendő-ajándék.

21—30. díj: ajándék-meglepetések.

VÍZSZINTES SOROK: Híres francia jelmondat a hosszú sorokban. 1. A jelmondat első része — 14. Igekötő — 15. Férfi-név — 16. Európai nagyváros — 17. Csukat — 20. Szülő — 22. Helyhatározó — 23. Pl. a kovács vagy a szabó — 25. Idegen levegő — 26. Tengeri emlősállat — 28. Folyadék — 29. — és rendek — 31. Eredményes — más szóval — 33. EEEEEEE — 35. Férfi-név — 37. Koralakú — más szóval — 38. Igekötő — 39. Tündérrálynő — 41. Királyi ékszer — 43. Ösmagyar vitéz — 44. Visz-sza: címzésrövidítés — 45. Német kötőszó — 47. Ókori városállam — 48. Finom ennivaló — 50. Nemzet — latinul — 52. Nem árnyékos, söt. — 54. Allati lakóhely — 55. Valakinek halála után szétosztandó vagyona — 57. Keleteurópai nép — 59. Rész — idegen nyelven — 60. Bizonyos időszak — 61. A multidő ragja — 62. Minden részletre kiterjedő — 64. Császári és királyi — 65. Egyszerű szerzár — 66. Gépember — 68. Visszás helyzet jelzője — 70. Sporteszköz — 71. Érszakkal kivész valamit — 73. Madárház — 75. Imre Béla — 77. Másét elveszi — 78. Abesszin »herceg« — 80. Pál — vidéki megszólítással — 82. Vízimadár — 84. Észak európai állam — 86. Híres török államférfi — 87. Keleti rizspalinka — 89. Gyermekjáték — 91. Tiltószó.

— 8. Becézett György — 9. Angol helyeslés — 10. Német szem. névmás — 11. Iron William — 12. Német szem. névmás — 13. Svájci mondahős — 18. Árkosi Pál — 19. Testrészt — 21. Több, mint lejtős — 24. Pödör — másképpen — 26. Ókori római Istennő — 27. Címzésrövidítés — 30. Koralakú lapos eszköz — 32. Kicsinyítőképző — 34. Csuvastörök néptörzs, később Árpádhoz csatlakoztak — 36. Főváros — 38. Magyar reformátusoknál az ünnepi küldöttek neve — 40. Bezúz — 42. Elhalaszt — 44. Fővárosi tanintézet rövid. neve — 46. Vissza: finom dohányfajta — 48. Allati tapogatószervek — 49. A kigyó igéje — 51. Üllegel, szid — 53. Északi férfi-név — 56. Kellemes olvasmány — 58. Az év része — 62. Egzotikus fajfajta — 63. Ruhadarabok — 66. Spanyol férfi-név — 67. Erdélyi Gáspár — 69. A felelőtlen elem igéje — 72. Olasz költő — 74. Jókai regényalak — 76. Munkájának ellenértéke — 79. Ázsiai állam — 81. Rag — 83. Sportegylet — 84. Német névelő — 85. Tiroli városka — 88. Kiss Sándor — 89. Hektoliter — 90. Autómárka

Rejtvénymegfejtés

A szeptember hó 1. számban közölt keresztrejtvény helyes megfejtése: Vízszintes 4. „A vihar mutatja meg a hajóst.” Függőleges 27. „Egészség ízét a betegség adja.” A helyesen megjelöltök közül sorsolás útján ajándékban részesültek:

1—5. díjat: a **MUL Kézimunkabolt** (Budapest, VI., Teréz-körút 6.) előnyomatolt milió ajándékát nyerték: Fekete Ferencné (Debrecen), Hottovay Frigyesné (Lebény), Bőjtös Sándorné ev. lelkes neje (Fancsal), Mesterházy Márta okl. tanítónő (Nádosd), Berecz Miklósné (Budapest).

6—7. díjat: **JUNO kozmetikai intézet** (Budapest, IV., Károly király-út 24.) arckrém-, púder- és szappanajándékát nyerték: dr. Bodáky Ferencné (Beregszász) és Ivánka Ilona (Csongrád).

8. díjat: **CADEAU Csokoládégyár Rt.** (Budapest, Izabella-utca 88.) bonbonajándékát nyerte: Horváth Mihályné (Rámocsafalva).

9. díjat: **HEILIG harisnyaház** (VII., Rákóczi-út 26.) egy pár selyemharisnya ajándékát nyerte: Simon Albertné (Pestszenterzsébet).

10—16. díjat: **egy-egy előfestett gobelinretikül- lapot** nyerték: Somogyi Józsefné (Lónya), Szücs Il (Kecskemét), Náray Miklósné (Budafok), Terrebi Lászlóné (Budapest), vitéz Puczólló Zoltánné (Rákosszentmihály), Morva Józsefné (Duna-keszi), Szomolenszky Vilmosné (Ipolytság).

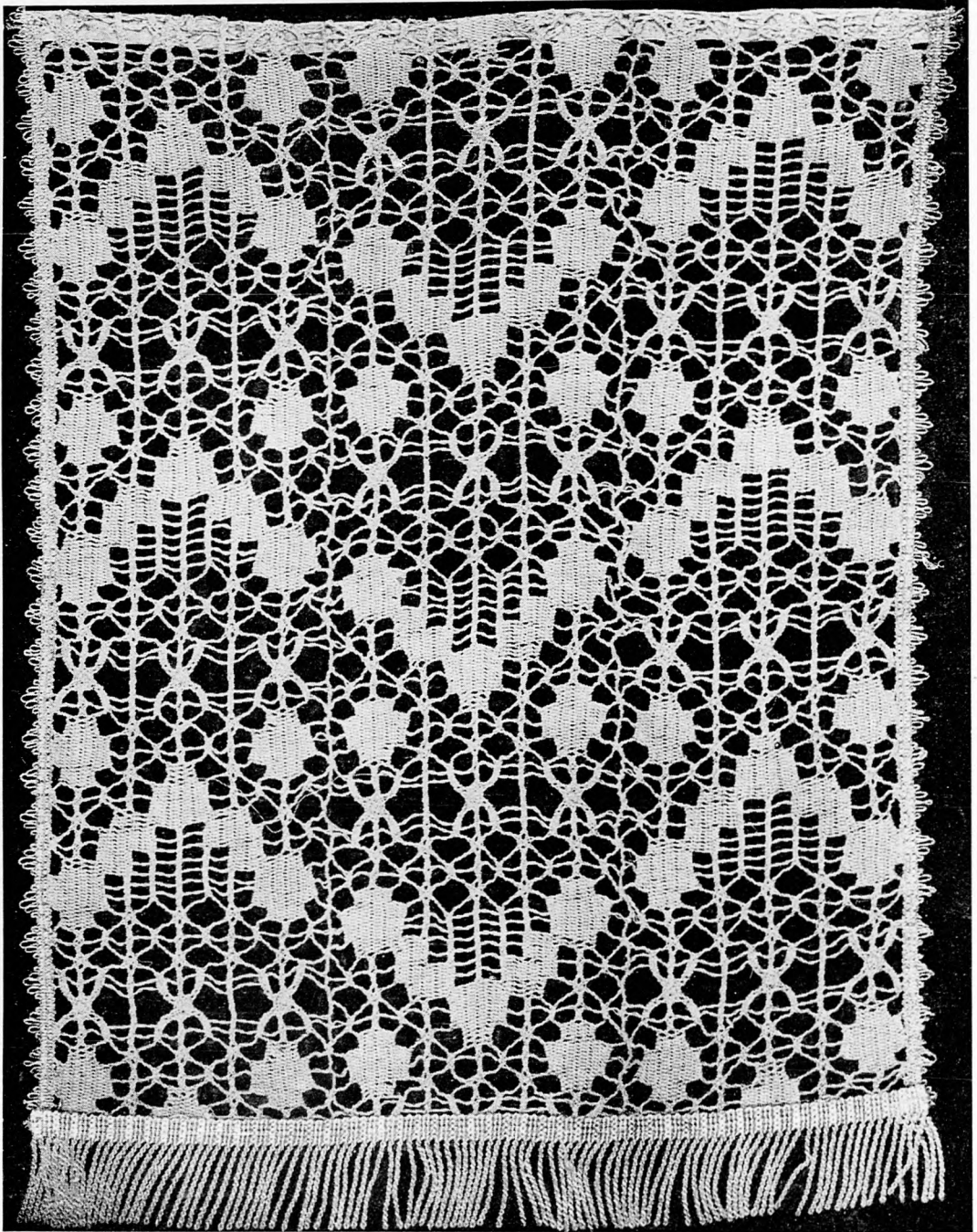
17—20. díjat: **két-két tálcakendő** ajándékot nyerték: Kállay Mária (Sátoraljaújhegy), özv. Nagy Antalné (Szolnok).

21—30. díjat: **ajándék-meglepetéseket** nyerték: dr. Szirányi Miklósné (Makó), Törzsök Béláné (Kisújszállás), Botyánszky Judit (Békéscsaba), Körös Józsefné (Beled), Dévald Lászlóné (Lőrinc), Robotkay Emma (Sámsönháza), özv. Barabás Aroné (Budapest), Lassányi Józsefné tanítónő (Versend), Vántus Zsigmondné (Ungvár), Sztanek Irén (Rákossiget), Cserháti Lajosné (Kispest), Jánossy Béláné tanítónő (Budapest).

CADEAU CSOKOLÁDE-
GYÁR R-T.
KÉSZÍTMÉNYEI
A LEGJOBBAK!
BUDAPEST, VI., IZABELLA-UTCA 88

FÜGGŐLEGES SOROK: 1. A jelmondat második fele — 2. Eltesz — 3. Lekaszál — 4. Fonetikus betű — 5. Vissza: kar (németül) — 6. Leánynév — 7. Számjegy

MAGYAR NŐK LAPJA

Klöpli-függöny. Leírása kézimunkarovatunkban